ÇIKIŞ YOLU: UDC'DE BİRLEŞMEK!

ilerici YURTSEVER gençlik

YIL: 2
21 Eylül 1977
350 kuruş

44

ANTİ_EMPERYALİST, ANTİ_FAŞİST MÜCADELEDE GÜÇLERİMİZİ BİRLEŞTİRELİM.

onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi

SİLİ HALKI VE GENÇLİĞİ İLE DAYANIŞMAMIZ GÜÇLENSİN

VENCEREMOS

FREEDOM FOR CHILE
FREIHEIT FÜR CHILE
LIEBERTE POUR LE CHILI
i LIBERTAD PARA CHILE
الحرية لتشيلي
ŞİLİ'YE ÖZGÜRLÜK

1 EYLÜL DÜNYA BARIŞ GÜNÜ KUTLANDI

Ulusal Barış Konferansı

1 Eylül Dünya Barış Günü anlamına yaraşır biçimde kutlandı. Barış Derneğinin düzenleyiciliğini üstlendiği 1 Eylül Barış Günü Programı iki aşamada gerçekleştirildi. Birinci bölüm «Ulusal Barış Konferansı» idi. Helsinki Nihai Senedi ve Türkiye konulu konferansa 23 ulusal demokratik örgüt katıldı. İlerici Gençler Derneği (İGD)'nin de bir delagasyonla temsil edildiği konferansa katılan delagasyonlar örgütlerinin görüşlerini Barış Derneği'ne rapor olarak sundular Helsinki Nihai Senedi ve Türkiye sorununu tüm yönleriyle tartışmak üzere masa etrafında toplanan temsilciler, temsil ettikleri sınıf ve tabakaların istemlerini dile getirdiler.

Konferansa konuk olarak Dünya Barış Konseyi Başkan Yardımcısı Raymond Güyot ve Yunanistan Barış Komitesi Genel Sekreteri Karakas katıldılar. Vize alamadıkları için Barış Şenliğine gelemeyen yabancı konukların yanısıra, Konferans'ta hazır bulunan yerli konukların sayısı hayli kabarıktı. Yabancı konuklardan Raymond Güyot konuşmacı olarak söz aldı. Konuşmasında Dünya Barışının kurulmasının önemini ve en kısa sürede dünya silahsızlanma Konferansı'nın toplanmasının zorunluluğuna değinen R. Güyot, Türkiye barış savaşçılarının kalıcı dünya barışı uğrunda verdikleri savaşımda savaşım azmini pekiştirdi.

Barış Gecesi

1 Eylül Barış Şenliği'nin ikinci bölümünü, gece düzenlenen gösteri oluşturuyordu. Gösterinin düzenlendiği İstanbul Açık Hava Tiyatrosu'nun hınca hınç dolu olduğu ve bir o kadar kişinin de dışarda kal-ığı gösterilerde kitleleri saran politik atmosfer, barış savaşımının bağımsızlık, demokrasi toplumsal ilerleme ve sosyalizm savaşımının kopmaz bir parçası olduğunu gözler önüne serdi. Baştan sona senaryo düzeni içerisinde geçen gecede haykırılan «İleri demokratik bir düzen», «141 - 142 kalksın, özgürlükler alınsın», «Barış, dostluk, dayanışma», «Çarklar durdu elimizde, DGM'yi ezdik sıra MESS'te» belgileri Barış Gecesi'ni adeta Türkiye sorunlarının yansıdığı bir forum düzeyine yükseltmiştir. Ülkemizde sınıf savaşımının ulaştığı boyutlara duru bir yaklaşım getiren Barış Gecesi tüm ilerici yurtsever güçlerin savasım azmini ve her türlü baskıya, baskıların en kanlısı faşizme karşı kararlılığını gözler önüne sermiştir.

1 Eylül 1977, Barış Derneği ile, Ulusal Barış Konferansı ile, Barış Gecesi ile emekçi halkımızın EKMEK, BARIŞ, ÖZGÜRLÜK savaşımında ileri bir adımdır.

1. ULUSAL BARIŞ KONFERANS KARARI

1.9.1977 günü 23 kuruluşun katılımıyla «Helsinki Nihai Senedi ve Türkiye» konulu Ulusal Konferans'a sunulan çeşitli raporlar ışığında Helsinki Nihai Senedi'nin 1975'ten bu yana ülkemizde özü ve sözüyle tam olarak uygulanmadığı yargısına varmıştır.

Oysa, Nihai Senet, bir yandan dünya halklarının toplum yaşamından savaşı kaldırmak ve adil, kalıcı ve demokratik bir barışın temellerini kurmak yolundaki kararlılığının, öte yandan da insanlığın tükenmez maddi ve manevi potansiyelini de değişik sosyal sistemlere sahip uluslar arasında ekonomik, bilimsel, teknolojik ve kültürel işbirliğine doğru yöneltme isteminin resmi belgesidir. Uluslararası ilişkilere yeni ilke ve normlar getiren ve etkisi Avrupa'yı aşan Helsinki Barış antlaşması dünya halklarının detant, silahsızlanma, ulusal bağımsızlık ve toplumsal ilerleme yolundaki çabalarının başarısı için yeni koşullar ve yeni olanaklar yarattığı gibi, savaş üretici faşizm ve emperyalizme, ırkçılığa ve şövenizme ve her çeşit baskı ve adaletsizliğe karşı yürütülen savaşıma yeni bir güç ve hız katmıştır.

Helsinki'de elde edilen kazanımları korumak ve daha sağlamlaştırmak için harcanacak çabalar, dünya halklarının ve içinde Türkiye'nin de bulunduğu az gelişmiş ülkelerin barış ve toplumsal ilerleme savaşımından ayrılamaz.

Bu değerlendirmeler karşısında, Konferansa katılan yasal meslek kuruluşları ve demokratik örgütler, Helsinki Nihai Senedini yığınlara yaymaya, sözü ve özü ile tam olarak uygulanabilmesi için yoğun bir çaba harcamaya ve bu yönde de ileride işbirliklerini daha da genişleterek ve geliştirerek sürdürmeye karar vermişlerdir.

1. ULUSAL BARIŞ KONFERANSI VE GENÇLİK

1. Ulusal Barış Konferansı'na İlerici Gençler Derneği ve gazeteniz İLERİCİ Yurtsever GENÇLİK birer rapor sundular. Sayfa sayımızın kısıtlı olması nedeniyle tamamını veremediğimiz her iki raporun; Helsinki Nihai Senedi ve gençliğin istemleri bölümünü içeren sonuç bölümlerini veriyoruz.

İLERİCİ GENÇLER DERNEĞİ RAPORU

İSTEMLER:

● İmzacı devletlerin bir yükümlülük olarak kabul etmesine karşın, ülkemizde Nihai Senet, MC hükümeti tarafından hiç yaygınlaştırılmamıştır. Biz nihai senet ve sonuçlarından halkımızın haberdar edilmesini istiyoruz. Bu yönde gelişen her girişimi destekleriz.

● Senette açıkça görüldüğü gibi, imzacı devletler «Düşünce, vicdan, din ve inanç özgürlüklerini» kapsamak üzere, insan haklarına ve temel özgürlüklere saygı göstermeyi kabul etmişlerdir. 1936 Mussolini İtalya'sından alınan TCK'nın 141. ve 142. maddeleri, Helsinki kararlarına tamamen aykırıdır ve kaldırılması gereklidir.

● Birleşmiş Milletler kararları uygulanmalıdır

● İmzacı devletler, silahsızlanma için etkili önlemler almayı kabullenmişlerdir. Ama silahlanmaya büyük paralar ayrılmıştır. Askeri bütçeden % 10 indirim yapılmalı ve bu miktar yaşam bakımından daha gerekli alanlarda kullanılmalıdır.

● Bölge barışını tehdit eden ve halkımızı istemediği bir savaşın içine her an atabilecek olan: Askeri saldırgan bloklar, NATO ve CENTO'dan çıkılmalıdır. Askeri blokların karşılıklı olarak ortadan kaldırılması yolunda yapılan girişimler kesin olarak desteklenmelidir.

● Senedin «Gençler arasındaki temaslar» bölümünde açıkça belirtildiği gibi :

1) Çalışan, meslek eğitimi gören ya da öğrenim yapan gençler arasında ikili veya çok taraflı ya da düzenli programlar yoluyla değişimlerin ve kısa ya da uzun süreli uygun düşen bütün durumlarda arttırılması;

2) Katılan devletlerin gençlik örgütlerince, gençler arasında çok taraflı işbirliğinin yapılarına ilişkin sözleşmeler yapılması olanaklarının incelenmesi;

3) Öğrenci değişimi, gençler arası uluslararası seminerler, mesleksel yetiştirme ve yabancı dil inceleme kursları düzenlemeye ilişkin sözleşme ya da programlar yapılması;

4) Gençler arasında turizmin geliştirilmesinin sürdürülmesi ve bunun için, uygun düşen kolaylıkların sağlanması;

5) Olanak bulunan durumlarda çalışan, meslek eğitimi gören, öğrenim yapan geniş gençlik kesimlerini temsil eden örgütler arasında ikili ya da çok taraflı düzeyde değişimlerin, ilişkilerin ve işbirliğinin geliştirilmesi;

6) Halklar arasında karşılıklı anlayışı arttırmanın ve dostluk ilişkileri ile güveni güçlendirmenin öneminde gençleri bilinçli kılmak;

● Halklar arasında dostluğu bozucu, ayrılıkları kışkırtıcı yayınlara son verilmelidir. Genç beyinlere kötülükten başka birşey aşılamayan MC'nin son ders kitapları öğreniminden kaldırılmalı, yerine tüm demokratik kuruluşların katılacağı bilimsel - özerk bir komite tarafından yeni kitaplar hazırlanmalıdır.

● Gençlik örgütlerinin ve diğer yığın örgütlerinin uluslararası ve ulusal örgütlerle işbirliğini engelleyen gerici dernekler yasası kaldırılmalıdır.

● Irkçı, şoven girişimlere karşı gerekli önlemler alınmalı; ulusal baskı ve ayrıcalığa karşı kesin bir mücadele verilmelidir.

● Bölgemizde barışın sağlanması yolunda, Kıbrıs sorununa Birleşmiş Milletler kararı uyarınca yaklaşılması ve meseleye uluslararası platformda çözüm aranması için çaba harcaması.

İlerici Gençler Derneği Raporu'nda yukarıda sıralanan önerilerin konferans kararlarına geçmesi istenmiştir.

İLERİCİ YURTSEVER GENÇLİK GAZETESİ RAPORU

Gazeteniz **İLERİCİ Yurtsever GENÇLİK**' in sunduğu raporda: Avrupa Güvenlik ve İşbirliği Konferansı ve Milliyetçi Cephe Hükümeti'nin bu konferans kararlarına aykırı olarak izlediği eğitim politikası konusu incelenmiştir. Bu ana başlık altında raporun ana metnini «MC'nin ders kitapları» oluşturmuştur. MC'nin ders kitaplarının Helsinki Nihai Senedine ters düşen özellikleri : 1) Militarizmin ve savaş kışkırtıcılığının yayılmak istenmesi, 2) Irkçılık propagandasının körüklenmesi, 3) Mezhep kışkırtmaları ve inanç ayrımı gözetilmesi, 4) Dilin geriye götürülerek kültürün gelişiminin önlenmek istenmesi, 5) Düşünce farklılıklarının körüklenmesi, 6) İnsan onurunun hiçe sayılması olmak üzere altı başlıkta toplanmıştır. Ayrıca sınavlarda sorulan sorulardan örnekler verilmiş, okunması önerilen kitaplardan isimler yayınlanarak MC'nin ders kitaplarının ırkçı - faşist eğitimi perçinlenmek istediği belirtilmiştir.

Gazeteniz **İLERİCİ Yurtsever GENÇLİK** raporunda özellikle şu istemlerin konferans kararlarına geçmesini istemektedir.

1) Okullarda ırkçı, şoven, militarist eğitime son verilmesi için Milli Eğitim Bakanlığı nezdinde girişimlerde bulunulması,

2) Militarist, şoven, ırkçı, faşist ideolojilerle dolu ders kitaplarının öğretimden kaldırılıp yerine tüm dünya ülkelerinin barış, dostluk ve işbirliğini örgütleyen, her türlü savaş kışkırtmasını lanetleyen, genç beyinlerin bilimsel gelişimini sağlayacak ders kitaplarının okutulmasını,

3) Ders kitaplarının öğrenimle ilgili demokratik örgütler tarafından oluşturulacak bir kurula hazırlatılması,

4) Ders kitaplarını hazırlatan Milliyetçi Cephe Hükümeti'nin Helsinki Nihai Senedi'ne uymadığı için tüm Türkiyeli barışseverler tarafından kınanmasını,

5) Türkiye Hükümeti'nin bu tutumunun, tüm barışsever dünya kamuoyuna duyurulmasını istiyoruz.

İLERİCİ
Yurtsever
GENÇLİK
onbeş günlük siyasi gençlik gazetesi

Sahibi :
Rıfat GÜLER

Sorumlu Yönetmen :
Bahattin SEVEN

Yönetim yeri :
Başmusahip Sok. No. 3
Daire : 1
Cağaloğlu - İstanbul

Yazışma adresi :
P.K. 914 Sirkeci - İstanbul

BÜROLAR :

AKDENİZ Bürosu :
İnönü Cad. Kızılay İşhanı arkası, Özkan Apt. No. 5 Kat : 3 — ADANA

ANKARA Bürosu :
Rüzgârlı Sok. Fazilet Han Kat: 4 No. 413 - ULUS

BURSA Bürosu :
Tahtakale Kent Pasajı Kat : 4

DİYARBAKIR Bürosu :
Gazi Cad. Eğili İşhanı No. 307 Kat: 3

GAZİANTEP BÜROSU :
Çukur Mah. Küllü Sok. 1. Noter üstü Kat: 2

İZMİR BÜROSU :
Eminbey işhanı Kat: 2 No. 205 3. Beyler Kemeraltı - İZMİR

KARS Bürosu :
Yusuf Paşa Mevkii Bulvar Cad. No. 23 Kat: 2

TRAKYA BÜROSU
Kıyık Cad. No : 28/B
Kat : 2 oda : 1-2
EDİRNE

ABONE KOŞULLARI :
6 Aylık : 40 TL.
1 Yıllık : 80 TL.
Yurtdışı iki katıdır.

İLAN KOŞULLARI :
Santimi: 15 TL.
Dış arka kapak: İki renkli 10.000 TL.
Siyah beyaz: 7.500 TL.
Dış arka kapak dışında tam sayfa ilan kabul edilmez.

Dizgi : ÖZAL Matbaası
Baskı : ÖZAKIN Matbaası
Son baskı tarihi : 20.3.1977

başyazı

çıkış yolu : ulusal demokratik cephe'de birleşmektir.

BİZ BİLİYORUZ Kİ, GERİCİ - FAŞİST GÜÇLER ELDE ETTİKLERİ MEVZİLERİ KOLAY KOLAY TERKETMEYECEKTİR. NİTEKİM MC'NİN HİÇ DE GİTMEYE NİYETLİ OLMADIĞI SON UYGULAMALARI İLE ANLAŞILMAKTADIR. MC'Yİ İKTİDARDAN UZAKLAŞTIRACAK OLAN GÜÇ, İŞÇİ VE EMEKÇİ KİTLELERİN BİRLEŞİK ETKİN GÜCUDÜR.

MC'NİN SON UYGULAMALARININ KAPİTALİZMİN BUNALIMINI DERİNLEŞTİRDİĞİ, KAPİTALİZMİN ÇÖZÜMSÜZLÜĞÜNÜ GÖSTERDİĞİ DOĞRUDUR. İŞÇİ SINIFININ, EMEKÇİ HALKIN BU UYGULAMALARA KARŞI TOPLUMSAL MUHALEFETİNİN YÜKSELDİĞİ DE DOĞRUDUR. DOĞRU OLAN BİR ŞEY DAHA VARDIR; BU DOĞRULARIN, FAŞİZM TEHLİKESİNİ DAHA DA YAKINLAŞTIRDIĞIDIR.

Gerici faşist karması MC'nin son ekonomik uygulamaları, kapitalist dünyanın genel bunalımının Türkiye'nin geri ve çarpık kapitalist yapısında derinleşerek yansımasının bir sonucudur. Bu sonuç, MC'nin «beceriklililiği, beceriksizliği» ile açıklanamaz. MC'nin uygulamalarının bunalımı artırıcı niteliği gözönünde tutulmakla birlikte, asıl kaynağın emperyalizme göbeğinden bağlı geri ve çarpık kapitalist yapıda olduğu gözden kaçırılmamalıdır.

Bunlar, bilinen gerçeklerdir. Ancak belki bilinen, fakat sürekli gözden kaçan bir gerçek daha vardır : Bu uygulamaların bir tamamlayıcısı olarak faşizmin ayak seslerinin daha sık ve daha gürültülü bir şekilde duyulduğudur.

MC'nin son uygulamalarının kapitalizmin bunalımını derinleştirdiği, kapitalizmin çözümsüzlüğünü gösterdiği, doğrudur. İşçi sınıfının, emekçi halkın bu uygulamalara karşı toplumsal muhalefetinin yükseldiği de doğrudur. Doğru olan bir şey daha vardır; bu doğruların, faşizm tehlikesini daha da yakınlaştırdığıdır. «Faşizm patlak veren büyük ekonomik bunalımın, kapitalizmin geçirdiği genel buhranın şiddetlenmesinin ve emekçi kitlelerin devrimci nitelik kazanmaya başlamasının yarattığı koşullar içinde (gelir) - Dimitrov». Bütün kapitalist ülkelerde az veya çok bir eğilim veya bir tohum halinde bulunan faşizm bu koşullarda olgunlaşır.

Türkiye işte böylesine tehlikeli bir noktada bulunmaktadır. Geri ve çarpık kapitalist yapının buhranı derinleşirken işçilerin ve emekçilerin tekelci sermayenin uygulamalarına karşı olan toplumsal muhalefeti artmaktadır. Egemen güçler, varolan iktidar biçimi ile bu gelişmelere karşı duramıyacağını görmektedir. Bu nedenle bir yandan faşist tırmanışı hızlandıracak «önlemler paketini» hazırlarken, diğer yandan işçileri ve emekçileri «ani bir darbe» ile tehdit etmektedir.

Faşizm tehlikesi kapitalist sistemin bir sonucu olmakla birlikte, politik kaynağını bugünkü yapısı itibariyle MC'nin teşkil ettiği su götürmez bir gerçektir. Bu nedenle faşizmin geriletilmesi, bugünkü mevzilerinden geri atılması savaşı MC'nin yıkılmasında odaklaşmaktadır.

Ama biz biliyoruz ki, gerici - faşist güçler elde ettikleri mevzileri kolay kolay terketmeyecektir. Nitekim MC'nin hiç de gitmeye niyetli olmadığı, son uygulamaları ile anlaşılmaktadır. MC'yi iktidardan uzaklaştıracak olan güç, işçi ve emekçi kitlelerin birleşik etkin gücüdür. «... **Faşizm kendiliğinden yok olmayacaktır...** Gerici burjuvazi, politik doğrultusunu gönül rızası ile değiştirmeyecektir. Faşist saldırının ve savaşın önlenmesi, gericiliğe gem vurulması, yalnız işçi sınıfının ve milyonlarca emekçinin azimli mücadelesi sayesinde olanaklıdır. (Dimitrov, Bütün Eserleri, c. II. sf. 14)»

Bugün hemen herkes, bu birleşik etkin gücün UDC'nin oluşumu ile sağlanabileceği noktasında birleşmektedir. Nitekim, işçi sınıfımızın kitle sendikal örgütü DİSK'in yapmış olduğu «UDC'de birleşelim» çağrısına, toplumun çeşitli emekçi katmanlarını temsil eden yüzlerce örgütün olumlu cevap vermesi bunu göstermektedir. Kimi sosyalist çevrelerde bazı noktalarda eleştiriler yöneltmekle birlikte —ki bunların sabırsız eleştiriler olduklarını hemen belirtelim—, böylesine bir eylem birliğinden yana olduklarını belirtmişlerdir. Kuşkusuz, bu olumlu bir davranıştır. Ancak bu çevrelerin sabırsızlıkları, UDC'nin karşısında yeni eylem birliği biçimlerine yöneltmemelidir. Bu tür yönelimlerin, UDC'ye karşı grupsal dirençten kaynaklanacağı açıktır. Ulusal Demokratik Cephe'nin oluşumunu geciktirici bu tür çabalar eylem birliği sorununu çözmez, aksine daha karmaşık bir duruma sürükler. Üstelik, işçi sınıfımızın örgütlerini dıştalamayı, en azından etkinliğini kırmayı amaçlayan yeni «eylem birliği» yönelimleri sonuç alıcı değildir. Çünkü, işçi sınıfımızın başını çekmediği hiç bir «eylem birliği» hareketi kalıcı ve başarılı olamaz. Uluslararası işçi sınıfı hareketinin tarihinden ders almak gerekir. Ayrıca eklemek gerekir ki, bu tür yönelimlerin sonunun nereye varacağı kestirilemez.

UDC konusunda yapılan sabırsız eleştirilerin artık havada kaldığı DİSK'in bu konuda yaptığı çeşitli açıklamalarla ortaya çıkmıştır. Özellikle, geçtiğimiz günlerde DİSK Genel Yönetim Kurulu ve Başkanlar Konseyi'nin ortak toplantısında yapılan açıklamalardan sonra hâlâ «UDC'nin muğlak olduğunu ve yeteri kadar açık olmadığını» ileri sürecek olanların bu konudaki içtenliğinden ve açıklığından kuşku duymak gerekir. İşçi sınıfımızın UDC konusundaki görüşleri ve tavrı açıktır. DİSK, yaptığı sayısız açıklamalarla UDC çağrısına sadık olduğunu ve bu doğrultuda savaşım verdiğini belirtmiştir. Nitekim, son olarak DİSK Genel Yönetim Kurulu ve Başkanlar Konseyi'nin ortak toplantısında yapılan açıklamalar, UDC'nin oluşumu doğrultusunda somut adımların atılmakta olduğunu göstermektedir. UDC'nin oluşturulması için alınan kararların demokrasi ve ilerleme savaşımında yeri ve önemi büyüktür. Diğer demokratik kitle örgütlerine, ilerici siyasal partilere ve çeşitli mesleki örgütlere düşen görev, UDC'nin duvarlarının yükseltilmesi için işçi sınıfımıza etkin destek sağlamaktır. Yoksa, engelleyici girişimlere yönelmek değil!..

DİSK MADEN-İŞ 22. GENEL KURULU 1977

İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ YOLUNDA İLERİ BİR ADIM

GENEL KURULDA OYBİRLİĞİYLE ALINAN KARARLAR (ÖZET OLARAK)

1 — DSF'ye üye olabilmek için yeni seçilen yöneticilerin her türlü girişim de bulunması,

2 — MESS'in dayatmak istediği grup sözleşmelerine karşı savaşımın kararlılıkla sürdürülmesi,

3 — Tekelci sermayenin ve onun politik sözcüsü MC'nin DGM yasasını yeniden gündeme getirmeleri karşısında etkin savaşım verilmesi,

4 — İşkolları yönetmeliğinde yeralan işkollarının sayısının 34'ten 16'ya düşürülmesi, sendikaların bu uğurda güç ve eylem birliği yapması, böylece sendikal birliğin sağlanması yolunda çaba harcanması,

5 — 141 ve 142. maddelerin ve diğer anti - demokratik maddelerin ceza yasasından çıkarılması, işçi sınıfının siyasal örgütlenmesine konan yasağın kaldırılması için tüm ulusal demokratik güçlerle birlikte etkin savaşım verilmesi,

6 — İşçi sınıfının bilimine ters maocu - goşist - anarşist - troçkist akımlara karşı ardıcıl savaşım

7 — Örgütsel bağımsızlığın korunması için titizlikle çalışılması,

8 — Örgütsel olarak Ulusal Demokratik Cephe içinde yerimizi almamız

9 — Kalıcı ve sürekli barış için, komşularımızla saldırmazlık antlaşmaları imzalanması

10 — Nükleer silahların yasaklanması, özellikle Nötron bombasına karşı etkin protesto eylemleri ile kamuoyu oluşturulması,

11 — Emekçi kadınların haklarının korunması, eşit işe eşit ücret ilkesinin hayata geçirilmesi

12 — Gençliğin örgütlenmesine yardımcı olunması, işçi sınıfının yolundan yürüyen gençliğin sonuna dek desteklenmesi ve uluslararası ilişkilerini engelleyen gerici yasaların kaldırılması için savaşım

13 — Köy emekçilerinin sorunları ile ilgilenilmesi, demokratik bir toprak reformunun bir an önce yapılması için etkin mücadele verilmesi ve işçi-köylü bağlaşıklığının hayata geçmesi yolunda ç a b a harcanması,

14 — Sendika yayınlarının konfederal düzeyde merkezileştirilmesi için girişimlerde bulunulması,

15 — DİSK'in günlük yayın organı olan **POLİTİKA GAZETESİ**'nin satışının örgütlenmesi ve fabrikalarda, bölgelerde muhabir ağının örülmesi,

16 — İşçi sınıfının birlik - mücadele - dayanışma günü olan 1 Mayıs 1977'de katledilen 5 üyemizin ailelerine maaş bağlanması.

KONGRE'DEN İZLENİMLER

6 Eylül 1977 günü başlayan T. Maden - İş Sendikasının 22. Olağan Genel Kuruluna çok sayıda yerli ve yabancı konuk katıldı.

● Kongrenin ilk günkü toplantısında DİSK ve Maden - İş Genel Başkanı Kemal Türkler'in açış konuşmasından sonra divan seçimi yapıldı. DİSK Genel Sekreteri Mehmet Karaca oybirliğiyle divan başkanı seçildi.

Daha sonra yerli ve yabancı konukların konuşması ve komisyonların seçilmesi ile 1. günkü oturum sona erdi.

● İkinci günkü toplantıda, 3 yıllık çalışma raporu, ilgili daire başkanlarınca okundu ve eleştiriye sunuldu.

● Üçüncü gün, Kararlar Komisyonu'nun genel kurula sunduğu kararların hepsi oybirliğiyle kabul edildi.

● Dördüncü ve son günkü toplantıda tüzük değişiklikleri yapıldı ve öğleden sonra seçimlere geçildi. Delegeler oybirliği ile Kemal Türkler'i aday gösterdiler. Kemal Türkler 1. tur oylamada 135 oy alarak yeniden T. Maden - İş Genel Başkanı oldu.

İlk tur oylamada, Şinasi Kaya, Bahtiyar Erkul, Murat Tokmak gerekli oyu alarak seçildiler. Diğer iki genel başkan vekilliği için 2. tur oylamaya geçildi. Bu oylamada da Kemal Daysal ve Halit Erdem seçildiler Genel Sekreterlik için de Kemal Türkler, **Mehmet Ertürk** ve **Yakup Erdem**'i aday gösterdi.

Mehmet Ertürk Genel Sekreter oldu.

Daha sonra Genel Yönetim Kurulu, Onur Kurulu, Denetim Kurulu ve DİSK delegeleri seçildi.

genel kurulda İGD genel başkanı a. muhtar sökücü'nün konuşması

Maden - İş 22. Olağan Merkez Genel Kurulunda İlerici Gençler Derneği (İGD) adına Genel Başkan A. Muhtar Sökücü yaptığı konuşmada özetle işçi - gençlik dayanışmasına değindi. «Gençliğin yolu işçi sınıfının yoludur» belgisinin boş bir şey olmadığını, gençliğin tüm eylemlerde işçi sınıfı ile omuz omuza olduğunu belirtti.

A. Muhtar Sökücü'nün konuşması; **«İlerici gençlik adına yiğit Maden - İş üyelerini yürekten selamlıyorum. En sıcak dayanışmamızı bir kez daha belirtmek istiyorum.**

Değerli dostlar...

İlerici gençler, özellikle son iki yılda işçi sınıfımızla onun örgütleriyle yakın ve canlı ilişkiler kurmuş ve dev gösterilerde, 1 Mayıs'larda, 16 Eylül'lerde, MESS grevlerinde işçi sınıfının savaş yolunu, disiplinini, kararlılığını kendisine rehber edinmiştir.

İlerici gençler, 2. MC'nin yeniden iktidar olmasıyla DİSK'in Ulusal Demokratik Cephe (UDC) çağrısına ilk olumlu yanıtı vermiştir. İlerici gençler UDC'nin oluşması için canla - başla çalışmaktadırlar.

İlerici gençler, işçi sınıfı bilimine ters, maocu, troçkist akımlara karşı da yılmadan savaşım veriyor. Gençliği faşist demogojiden olduğu gibi bu sapık akımların etkisinden de kurtarmak için savaşım veriyor. Bunun için her iki taraftan ağır saldırı ve provakasyonlar İGD'ye yöneliyor.

Ama ne yaparlarsa yapsınlar, hiçbir güç bizi işçi sınıfının yolundan döndüremeyecek.

Yaşasın işçi - gençlik dayanışması.

Yaşasın Maden - İş.»

Kongreye katılan delegeler ve konuklar sürekli ve coşkun alkışlarla İGD Genel Başkanı'nı kutlamışlardır.

GENEL KURUL'DA KEMAL TÜRKLER'İN AÇIŞ KONUŞMASINDAN

DİSK ve T. Maden - İş Genel Başkanı Kemal Türkler, T. Maden - İş Sendikasının 22. Olağan Merkez Genel Kurulunu açış konuşmasında gençliğin sorunlarına geniş yer verdi. Kemal Türkler'in açış konuşmasının bu bölümünü olduğu gibi veriyoruz :

«Ülkemizde yıllardan beri çözümlenemiyen bir başka büyük sorun da gençliğin çalışma - yaşama ve eğitim sorunudur. Emekçi ve öğrenci diye ikiye ayırabileceğimiz gençliğin toplumumuz için de çok geniş ve önemli bir yeri vardır. İşçi gençliğin bütünü içinde özel yeri de ayrıca büyük bir önem taşımaktadır. İşçi gençlik birincisi, işçi sınıfının en dinamik kesimidir; ikincisi de işçi sınıfı ile gençlik arasındaki dayanışmanın omurgasıdır. Bu nedenden dolayı «yolumuz işçi sınıfının yoludur» belgisine tüm gençliğin sabip çıkması gerekmektedır diyoruz.

Bu yıl üniversiteye giriş sınavlarına katılan 358 bin gençten sadece 50 bin kadarı yüksek öğrenim yapma olanağı elde edebilecektir. Geri kalan 300 bin genç ise MC tarafından kendi kaderine terkedilmiştir. Orta tahsilinden başka hiç bir meslek sahibi olamamaları nedeni ile artan işsizlik yüzünden yüzbinlerce gencimiz sefalete, işsizliğe ve sonu belli olmayan maceralara sürüklenmektedir. Ayrıca, nitelikli insan gücüne ihtiyaç varken, yüksek okul ve üniversite mezunları işsiz kalmaktadırlar. Şu anda, İstanbul'da 6 bin öğrenciyi barındıracak kapasitesi olan yurtlar faşist sürüler tarafından işgal edildikleri için buralarda sadece 1500 kişi kalmaktadır. Baştan savma sağlık hizmetlerinin yanında, öğrencilerimiz yetersiz beslenmeyle de karşı karşıyadırlar. Üniversite gençliğinin % 65'e varan kesimi ayda 455 liralık burslarla geçinmek zorundadır. Bu devletin milyarlarını vergi iadesi altında bir avuç parababasına peşkeş çekenler için utanç konusu olmalıdır. Okuma - yazma oranının sadece % 54 olduğu ülkemizde orta öğrenim çağındaki çocuklarımızın % 82'si okuma ve iş olanağından yoksundur.

Gençliğin okul dışında fikirsel gelişimini sağlama olanaklarından olan okuma yerleri, parasız okuma için kitap veren kütüphaneler, Dünyamızın bugünkü düşünsel seviyesini yansıtan eserleri vaktinde çeviren, basan bir organizasyon olmadığı gibi, stadyum, spor sahaları, jimnastik tesisleri, oyun ve müzikli eğlence yerleri, lokaller gibi, gençliğin boş zamanını değerlendirici ve sağlıklı bir bünye için fiziksel gelişimini sağlayıcı olanakları da düşünülmemiş ve düşünülmemektedir. Peki bu milyonlarca genç insanımız ne yapacak? Gençlik enerjisini nerede kullanacak? Bugün gençlik için MC'nin düşünebildiği sadece şudur : aralarında fikir fraksiyonu yaratmak, provakatör ajanlarla bunu körüklemek ve birbirlerine kırdırmak. Bu nedenle sömürü düzeninin siyasal temsilcilerini gençlik düşmanı olarak ilân ediyoruz.

Gençliğin yaşam, iş ve eğitim sorunlarına çözüm getirmeyenler, gençleri rahatlıkla anarşistlikle suçlamaktan çekinmiyorlar. Evet, DİSK olarak özellikle maocu akımların, goşist unsurların bozgunculuklarını ve terörist eylemlerini kesinlikle tasvip etmiyoruz. Faşist tırmanışın ekmeğine yağ süren bu terör eylemlerine ve işçi sınıfına ters akımlara karşı etkin savaşım veriyoruz, vermeye devam etmeliyiz. Ancak onları suçlamıyoruz, çünkü özellikle öğrenci gençlik içindeki maceracılığın gerici - faşist güçler tarafından da kışkırtıldığını ve sömürü düzeninin yarattığı eşitsizliklerden kaynaklandığını biliyoruz.

Ve biliyoruz ki, tüm dünyada olduğu gibi, ülkemizde de gençlik büyük çoğunluğuyla ilerici ve yurtseverdir; enerji doludur. Az önce belirttiğim gibi, ileri demokratik bir düzen savaşımında gençliğin çok önemli bir işlevi vardır. Bu nedenle gençliğe ve gençlik hareketine daha büyük bir önem vermeli, ilerici gençlik saflarının daha da genişlemesini sağlamalı ve gençliğin bütünleşmesinde, işçi sınıfı yörüngesinde sorumlu savaşım vermesinde ona yardımcı olmalıyız.»

"GENÇLİĞİN, GENÇ KUŞAĞIN İŞÇİ SINIFININ BİRLİĞİ YANINDA YER ALMASI İÇİN SAVAŞIM VERİLMELİDİR„

I. Ulusal Barış Konferansı'nın yabancı konuklarından birisi de Dünya Barış Konseyi Başkan Yardımcısı ve FKP Paris Senatörü Raymond Güyot'tu. Bu adı, çoğunuz, Komünist Gençlik Enternasyonali tarihinden ve Hitler faşizmine karşı Fransız Direnme Harekâtı (Rèsistance)'nin başlatıcılarından birisi olarak anımsayacaksınız. Komünist Gençlik Enternasyonali Genel Sekreterlik görevinde bulunan ve büyük devrimci G. Dimitrof ile yakın arkadaşlığı ve ortak çalışmaları olan Raymond Güyot ile gazeteniz İLERİCİ Yurtsever GENÇLİK konuşma yaptı. Aşağıda Raymond Güyot'nun sorularımıza verdiği yanıtları bulacaksınız.

İYG — Sizin Genel Sekreterlik görevini üstlendiğiniz dönemde Komünist Gençlik Enternasyonal'inin durumu neydi? O dönem gençliğinin sorunları hangi merkezde toplanıyordu? Bizleri aydınlatır mısınız?

R. GÜYOT — 1935'te Fransa'da Komünist Gençliğin Genel Sekreteriydim. O yıl Komünist Gençlik Enternasyonal'i kongresi de toplanmıştı. Komünist Enternasyonal'in Genel Sekreterliğine George Dimitrof seçilmişti. İşte yine bu 1935'te ben de Komünist Gençlik Enternasyonal'inin Genel Sekreterliği'ne seçilmiştim. Komünist Gençlik Enternasyonal'inin merkezi Moskova'da idi. Komünist Gençlik Enternasyonal'i dünyanın komünist ve ilerici gençlik örgütlerini bağrında topluyordu. O yılki kongre çok büyük bir kongreydi. Çünkü, bildiğiniz koşullarda, Hitler'in iktidara gelişini, uluslararası komünist hareketin çok kötü bir başarısızlığı takip ediyordu. Bu dönemde Alman Komünist Partisi ile Komünist Alman Gençliği ezilmiş durumdaydılar. Öte yandan, aynı dönemde faşizme tepki olarak halk hareketi ve birlik hareketi gelişti. Biz buna Fransa'da anti - faşist savaşım adını verdik. Bu da 1936'da Halk Cephesi'ne dönüştü. Eylem tabanının yönelimlerinden biri Hitler'e karşı anti - faşist savaşım oldu. Yani bu demekti ki, bu dönem, dünyada komünist gençliğin ve ilerici gençliğin bir atılımı ve aynı zamanda Alman felâketleri dönemiydi. İşte o zaman Komünist Gençlik Enternasyonal'inde çok ilginç ve ciddi tartışmalar oldu. Alman işçi hareketinin başarısızlığından dersler cıkarmak gerekiyordu. Derslerden biri; İşçi sınıfının birliği, demokratik ve anti - faşist güçlerin birliği idi. Bilindiği gibi o günlerde sıkı bir birlik politikası yoktu. Bu sorun, Komünist Enternasyonal Kongre çalışmalarının merkezindeydi. Şunu belirtmeliyim ki, Dimitrof burada çok önemli bir yönlendirici rol oynadı.

Gençliğin ve komünist gençliğin sorunlarına gelince. Faşist saldırı 1934 Şubat'ta oldu, onu geri çevirmesini bildik. Hemen arkasından işçi sınıfının birliği kendini onaylamış oldu. Arkadan «Halk Cephesi», «Solun birliği», yeni «Demokratik güçlerin birliği» sloganı geldi. İşte o zaman komünist gençlik bu savaşta yerini aldı. O dönemde «Genç kuşağın birliği» sloganını attık. Olduğu gibi gençliğin, genç kuşağın işçi sınıfının birliği yanında yer alması için savaşım veriyorduk ve bu tezi savunduk. Ben şahsen Komünist Gençliğin yayın organı «ÖNCÜ» de üç makale yazdım. Başlıkları «Genç Kuşağın Birliği» idi. Yani örneğin o dönemde, büyük çoğunluğu burjuva sınıflarından çocuklar olan öğrencilerin de bu cephede yerleri vardı. Aynı zamanda bir ilerleme, aynı zamanda anti - faşist bir olgu vardı. Önceden sayısı çok daha az olan Komünist Gençliğin üyesi 100.000'i geçti. «Öncü» ise 200.000'den fazla basılıyordu. Bu çok büyük bir hareket oldu. Komünist, Sosyalist, Laik ve Cumhuriyetçi gibi daha bir çok grubun birliği oluşturuldu. Bu Fransız gençliğinin geniş birliğinin sağlam bir temeli olmasında ve cephenin gerçekleşmesinde olumlu bir ögeydi. Aynı zamanda anti - faşist savaşımla birlikte aşılanan toplumsal ve ilerici yanları da vardı. Komünist Enternasyonal Kongresi'ndeki tartışma, doğal olarak ülkelerin bölgesel koşulları göz önünde tutularak Komünist Gençlik Enternasyonal'i hareketini bu genel doğruda yönlendirmekti. Bu, genel tartışma ortamıydı ve basit değildi. Ve bu tez başarıya ulaştı. Ve bu temel üzerinde Komünist Gençlik Enternasyonal'inin Genel Sekreteri seçildim. O zaman Dimitrof'la uzun yıllar çok yakın ortak çalışmalarımız oldu. İşte 1935'te olaylar böyle gelişti.

İYG — Komünist Gençlik Enternasyonal'inin çalışma biçimleri nelerdi? Enternasyonal'in, sizin ülkeniz Fransa'da durumu ne merkezdeydi?

R. GÜYOT — Komünist Enternasyonal'de ve Komünist Gençlik Enternasyonal'inde Leninist tezlerin tekrar ele alınması gündeme geldi. Lenin'in dediği gibi devrimci gençlik örgütlerinin bağımsız olması gerekiyor. Çünkü yeni kuşak ve gençlik, kendilerinden önceki kuşakların bulamadığı yollar ve olanaklar bulabiliyorlar. Dolayısıyla rahatça açılabilmeleri için onlara her türlü olanağı ve özgürlükleri verebilmek gerekir. Bu şu anlama geliyor: Partinin bir örgütü değil, bağımsız ama gençliği marksist - leninist anlayışta eğiten bir örgüt. Farkı görüyorsunuz. Yani komünist gençlik örgütünün bağımsız olması gerekiyor. Bugün Fransa'da durum böyle. Çok önemli bir fark. Çünkü çok uzun süre komünist gençlik, partinin bir bölümü gibi göründü. Bu gençliğin anlatımını kısıtlayan bir ögedir. Örgütlenme şekilleri açısından bakarsak, Fransa örneğinde, değişik metodlar, daireler, sanat grupları, savaşım ve eğitim grupları vs. olmasını benimsedik. Komünist gençlik tarihinde —bu çok önemli— bu şekilde çalışarak 100.000 üyeyi geçtik. O zaman Fransa'da genç kızlar, köylüler çeşitli katmanlardan gençler için örgütler kurduk. Bunların hepsi Komünist Gençlik Birliği'ni oluşturuyordu. Sadece öğrencilerin kendi otonom örgütleri, bir anlamda bağımsız kendi gazeteleri var. Öte yandan «Öncü» (Kız, erkek, işçi, köylü) bütün gençlerin yayın organı. Bu bir görünüş; birliğin görünüşü ise, zamanında «Genç kuşağın birliği» olarak adlandırdığımız o zamanın en önemli konusu anti - faşist savaşımda, işçilerin, tüm halkın yanında yeralması idi. Ayrıca diyebileceğim, George Dimitrof, bir yandan Komünist Enternasyonal'in yönlendirilmesi, diğer yandan Komünist Gençlik Enternasyonal'inin yönlendirilmesinde birinci derecede rol oynadı. Eğer fırsatınız olur da Komünist Enternasyonal yöneticilerinden Otto Kusinen'in gençlik üzerine konuşmasını bulursanız, bu konuşmanın Dimitrof'un Komünist Gençlik hareketinde vermek istediği yönlendirme olduğunu anlarsınız. Bana gelince Fransız deneyimi en zengini ve bu çizgiye en uygun olanıydı. Bizim özelliğimiz de, faşizmin yenildiği Fransa'daki yönelimin örneğini taşımamızdı. Bu çok önemliydi. Doğal olarak bu yönelim, Komünist Enternasyonal bu sonuca ulaşmazdan önce çeşitli eleştirilere uğradı.

İşte 1943'teki dağılışına kadar Komünist Gençlik Enternasyonal'i Genel Sekreteri olarak kaldım. Aynı dönemde Komünist Enternasyonal de dağılmıştı. O döneme kadar ünvanım Genel Sekreterdi. Çünkü o zamanlar Fransa savaştaydı ve biz direnişteydik. Dimitrof benim Moskova'ya gitmemi istemişti. Bu Hitler'in Sovyetler Birliği'ne saldırısından az bir zaman önceydi. Dimitrof'la çalışma ortamı bulabildik. Sonra 1941'de direniş için Fransa'ya döndüm. Dönebilmek için kuzey'den İzlanda - İngiltere yolunu seçtim. İngiliz ordusunda üç ay paraşütçü oldum. 3 ay sonunda hazırdım. Fransa'ya atladım.

İYG — Birlik ve cephe sorununu biraz daha açabilir misiniz?

R. GÜYOT — Bu soruya birkaç kelime ile cevap vermek mümkün. Faşizme karşı genç kuşağı birleştirmek ve onu işçi sınıfı ile savaşan ilerici güçlerin yanına koymak için çalışmak yeterli.

Bir anlamda da bağımsız olarak genç kuşak için biz böyle yaptık. İşte bunun için bizde anti - faşist savaşım içinde slogan «Genç Kuşağın birliği» oldu. «Genç Kuşağın Birliği» içinde komünist gençlik, sosyalist gençlik, radikal sosyalist gençlik, katolik gençlik bulunuyordu. Biz faşist örgütler içinde bulunan öğrencilere, gençlere elimizi uzattık. Ama faşist örgütlere değil, onların üyelerine, öğelerine uzattık. Onların yerinin orası olmadığını, «genç kuşağın birliği» olduğunu söyledik. Ve o zamana kadar sağ, hatta faşist örgütler içinde bulunan gençler ve öğrenciler arasında önemli başarılar elde ettik. İşte gençliğin birliğiydi bu. Ve bağımsız olarak hareket eden genç kuşağın birliğinin görevi, yönelimi toplantılarıyla, konferanslarıyla, kongreleriyle anti - faşist savaşımda bütün halkın yoluna girmekti. Bu bizi «Halk Cephesi»ne halkın zaferine götürdü. Bu da faşistlerin, gericilerin çok ciddi bir yenilgisi oldu. Bu açık. İki yıl sonra bir sorun kendini çok keskin bir şekilde hissettirdi. Hitler'in Fransa'ya saldırısı ile birlikte ortaya çıkan yeni durum üzerine Komünist Partisi «Fransız Cephesi» önerdi. Yani Fransız Komünist Partisi; Hitler tehlikesi ve Hitler'in Fransa'ya saldırısı karşısında bütün Fransızları birleştirmek gereğini söylüyordu. Bu Hitler saldırısına karşı siyasal, sosyal yapıları ne olursa olsun, bütün Fransızları kapsıyordu. Ne yazık ki bizi izleyen olmadı. Sosyalist Parti v.s. ile sorunlar ortaya çıktı. Birlik gerçekleşmedi. Halk Cephesi'nin temelleri atıldığı zaman bu yapılabilirdi. Ama derin nedenler vardı. Bir yandan Cumhuriyetçi İspanya'ya karşı tavır ve diğer yandan anti - Hitlerci savaşım ile birlikte birliği direniş sırasında gerçekleştirebildik. Aragon bu konuda çok güzel bir şiir söylemiştir :

«Göğe inanan
Ve inanmayan.»

TABAN FİYATLARI VE TÜRKİYE KAPİTALİZMİNİN BUHRANI

Geçtiğimiz günlerde buğday, şeker pancarı, pamuk gibi önemli tarımsal ürünlerin taban fiyatları MC tarafından açıklandı. Fiyatlardaki artış geçen yıla oranla % 10'u geçmemektedir. Türkiye ekonomisinde yıllardır süregelen fiyat artışlarının yalnızca 1977 yılının ilk sekiz ayında % 30 artmasına ve % 50'ye varan son zamlara karşın taban fiyatlarının çok düşük bir düzeyde tutulması haklı olarak toplumun tüm kesimlerinde geniş tepkilerini üzerine çekmiştir.

Tarımsal ürünlerin taban fiyatlarının düşük tutulması ülkemizde kapitalizmin gelişiminin ve özellikle bugün içinde bulunulan ekonomik çıkmazın bir sonucudur. Gerilere doğru bakıldığında sanayi burjuvazisinin ülke ekonomisinde ve politikasında ağırlığını daha fazla duyurmaya başlamasıyla beraber sanayi ürünlerinin fiyatlarının tarım ürünlerinin fiyatlarına oranla daha hızlı arttığını görebiliriz. Bu da tarım alanında uygulanan politikanın holdingcilerin, sanayi burjuvazisinin çıkarları doğrultusunda oluşturulması demektir. Bu uygulama bazı istisnalar haricinde 1960'lardan günümüze kadar süregelmiştir. Günümüzde ise dışa bağımlılık ve montajcı sanayi sonucu Türkiye ekonomisi tam bir ekonomik çıkmaza itilmiştir.

Tekelci sermaye, holdingciler, kendilerinin yaratmış olduğu bu ekonomik çıkmazın yükünü işçilere, köylülere, tüm emekçilere yüklemek istiyorlar. Bu aynı zamanda emperyalistlerin çıkarları doğrultusundadır. İMF (Uluslararası Para Fonu)'nin dışa bağımlılığı bir kat daha arttıracak, krediyi verme şartlarının arasında taban fiyatlarının düşük tutulmasının da bulunması bunu açıkça göstermektedir.

TABAN FİYATLARI NEDEN DÜŞÜK TUTULUYOR?

Taban fiyatlarını düşük tutmakla tekelci burjuvazi neleri amaçlamaktadır? Her şeyden önce dış ticaret açığının had safhaya ulaşması ve döviz yokluğu nedeniyle sanayi burjuvazisi gerekli ham madde ve makinaları dışarıdan alamamaktadır. Tarım ürünleri fiyatlarının düşük olması ihracatı arttıracağından; bu kısmen de olsa ticaret açığını kapatmanın ve döviz darboğazını aşmanın yolu olarak görülmektedir. Bunun aksi ise sorunu daha çok derinleştirecektir.

İkinci olarak, sanayi ürünlerinin tarım kesimine daha yüksek fiyata satılması, buna karşılık tarım ürünlerinin düşük fiyattan alınması da açıkça tekelci burjuvazinin yararına olacak, kârını arttıracaktır.

Ayrıca hem hammadde olarak, hem de işgücü fiyatını belirleyen önemli bir etmen olarak, tarım ürünleri fiyatlarının yüksek olması tekelci burjuvaziyi olumsuz yönde etkileyecektir.

İşte yukarıda sıralanan bu ve benzeri nedenlerle tekelci sermayenin sözcüsü MC, taban fiyatlarını düşük tutmuştur. Fakat bunların da kapitalizmin bunalımını çözemeyeceği açıktır. Çünkü ulaşılması istenen amaçlar diğer sorunlarla çoğu kez çelişmektedir. Örneğin tarım kesimi için uygulanmakta olan politika tarımsal üretimi düşürecektir. Oysa özellikle geri kapitalist ülkelerde tarımın gelişmesi sanayinin gelişmesinin bir ön şartını oluşturur.

TABAN FİYATLARI VE MHP'NİN GERÇEK YÜZÜ!

Taban fiyatlarıyla önemli bir gerçeğin doğruluğu bir kez daha ispatlandı: MC'nin emekçi halkımıza, yoksul ve üretici köylüye pahalılıktan yoksulluktan, yokluktan başka bir şey veremeyeceği.. Bu faşist MHP'nin iğrenç demogojisinin su yüzüne çıkarılması bakımından da önemlidir. Belirli bir taban oluşturma amacıyla bolluk, refah, toprak vaadleriyle köylünün istemlerini sömüren, bankalara, tekellere karşı çıkan, toprak reformu şampiyonluğunu ellerinden bırakmayan onlardı.Bu gün aynı MHP bakanları aracılığıyla zamları yapmaktan ve taban fiyatlarını düşük tutmaktan çekinmiyor.

Tüm bu söylenenlerden anlaşılacağı gibi sermayenin sözcüsü iktidarlar gerek taban fiyatlarının saptanması, gerekse ürünlerin satın alınması konusunda tamamen büyük burjuvazinin çıkarlarını savunmakta, emekçi köylülerin istemlerini göz önünde bulundurmamaktadırlar. Örneğin kır yoksullarının ve üretici köylülerin ekonomik demokratik örgütü KÖY - KOOP'un çeşitli girişimleri vardı. Fakat bunlar gerici MC tarafından engellendi, bir kenara itildi.

Yoksul ve üretici köylüler MC'nin bu halk düşmanı uygulamalarına karşı çıkıyorlar. Tekelci sermaye ve onların sözcüleri işçi sınıfımızı olduğu kadar, toplumun diğer kesimlerini, köylüleri de karşılarına aldılar. Halkımıza savaş açtılar. Bunlar işçi - köylü bağlaşıklığının oluşturulmasının somut ön koşullarını oluşturuyor. Gerici, sermaye yanlısı iktidarlar işbaşında kaldıkları sürece bu uygulamalar böyle sürüp gidecektir. Ve tekelcilere karşı savaşım verilmeden kendiliğinden çekip gitmezler. Bu nedenle yoksul ve üretici köylülerin bu halk düşmanı güçlere karşı verilen savaşımda işçi sınıfının yanında yerlerini almaları gerekiyor. Özellikle Ulusal Demokratik Cephe çağrısının yapıldığı günümüzde bu sorun kendini, çözümü gereken bir görev olarak dayatmaktadır. Köylülerin sorunlarının köklü bir çözümü ancak tarım kesiminde toprak ağalarının egemenliğine son verecek, demokratik bir toprak reformunu gerçekleştirecek, yoksul ve üretici köylüleri destekleyecek demokratik, halktan yana bir iktidarın kurulmasıyla olanaklı olacaktır.

PANAYIRLAR: YOKSUL KÖYLÜLERİN ÜRUNLERİNİ YOK PAHASINA SATTIKLARI SÖMÜRÜ MERKEZLERİ

(EDİRNE İYG Bürosu)

Edirne'nin Lâlâpaşa ilçesinde her yıl köylülerin ürünlerini sergilediği (!) hayvan panayırı yapılır. Ağustos ayı içerisinde 1977 yılının panayırı yapıldı. Pek çok kimse tarafından birer eğlence yeri olarak bilinen bu panayırlar aslında köylünün ürününün aracıya, tüccara yok pahasına sattıkları birer sömürü merkezi durumundadırlar. Burada konuştuğumuz köylülerin hepsi dertli, şikâyetçi. Hayvanlarını satmaktan başka çıkar yolun bulunmadığını söylüyorlar. Tüccarın ise keyfine diyecek yok. Köylü mallarının çok ucuza gittiğini, emeğinin karşılığını alamadığından yakınıyor. Aracı ve tüccar ise rahat ve lüks otellerin bulunmadığını söylüyor.

Buğdayı ofiste bekleyen veya tüccara çok ucuza satan köylü bir de hasat sonu borçlar gelip dayatınca sağılır hayvanlarını bile satmak zorunda kalıyor. Panayıra fazla hayvan çıktığı için tüccar piyasayı istediği gibi kontrol edebilmekte ve hayvanları çok ucuza satın almaktadır.

Köylüler devletin hayvan üreticilerini desteklemesini, kredi verilmesini istiyorlar. Kendilerine verilmesi gereken kredilerin aracıyı, tüccarı palazlandırmak için harcanmasından yakınıyorlar. Ayrıca tüccarın piyasayı istediği gibi kontrol etmesinin belediyece önlenmesi ve fiyatların tespitinde kendilerine danışılması, üretici köylülerin istemleri arasında yer alıyor.

"GECEKONDULARDAN

MC'nin, halka dayattığı kanlı, zamlı düzeni protesto eden herkese karşı azgınca saldırıları katliamlara dönüşüyor. Nusaybin'de pahalılığı protesto eden halka kurşun yağdıranlar bu kez Ümraniye'de yoksul, emekçi halkın kanına girdi. Panzerle, copla, otomatik tüfeklerle saldırıyor MC. Evlerini başlarına yıkıyor halkın.

Öldürülen, yaralanan, suçlu görülüp (!) tutuklananların sayısı belli değil.

ÜMRANİYE OLAYLARI KAPİTALİZMİN ÇARPIK KONUT POLİTİKASININ BİR SONUCUDUR.

Kapitalizm işçilerin, köylülerin, tüm çalışanların, gençlerin hiç bir sorununu çözemez. Bu gücü yoktur. Çünkü, tekelci sermaye kendinden başka kimseyi düşünecek durumda değildir. Onlar sadece daha fazla nasıl sömüreceklerini, kârlarına nasıl kâr katacaklarını düşünürler. İnsanların hiç bir değeri yoktur onların yanında. Hayatın düşmanıdırlar çünkü.

İliğine dek sömürdükleri işçilerin dağ başlarında bir gecekondu sahibi olmaları bile çok görülür. «Hazine arazisidir,» «kamu mülkiyetidir» diyerek dişinden tırnağından artırarak yaptığı kondusunu başına geçirirler emekçilerin.

Öte yanda vurguncular, karaborsacılar, arsa spekülâtörleri hazine arsalarını parsel parsel satmaya devam ederler. Büyük bir arsa spekülâtörünün TV ve radyo reklamlarında **«Boğaziçi ve Sarıyer'in arsaları bizden sorulur»** gibi ilginç reklamları görmezlikten gelinir. Yurdumuzun en güzel köşeleri, sahillerimiz burjuvazice talan edilir. Yasalara göre sahilden tüm halkın yararlanması gerekirken ve sahilden en az 30 metre yakında bina kurmak yasakken, Boğaziçinin iki yakasından başlayıp tüm Marmara kıyıları yağma edilir. Yüksek apartmanlarla, yazlık villalarla dolar.

Bu pek anlaşılmayacak bir konu da değil. Öyle ya, kapitalist düzende yasaların burjuvaziyi cezalandırdığı nerede görülmüş? Grev yapan işçinin değil de, lokavt yapan patronun üzerine panzer sürüldüğü nerede görülmüş? Nerede görülmüş işçi çıkaran patronun coplandığı?

Yasalar, yönetmelikler hep yoksul halkın zararına işleyecek. Karaborsacılar, vurguncular demirden, çimentodan, arsadan milyonlar vuracak, olanlar yoksul halkın kondularına olacak...

Ama bugün yıkılsa da emekçi halkın konduları, yarın yeniden yapılacak. Üstelik eskisinden daha güzel. Kimsenin gücü yetmeyecek onları yıkmaya.

16 eylül genel direniş'nin 1. yılı

BİRLİK - DİSİPLİN - DAYANIŞMA VE ZAFER!

16 Eylül Genel Direnişi'nin üzerinden tam 1 yıl geçti. İYG, 1 yıl önce direnişin sonuçları üzerinde ayrıntılı bir biçimde durmuş ve değerlendirmesini yapmıştı. Ancak, gerici - faşist güçlerin yeniden DGM'leri ile ilgili lâflar gevelemeleri, MESS'in Maden - İş'e dayattığı 40.000'lik grev ve son günlerde yoğunlaşan saldırılar, provakasyonlar egemen güçlerin yeni oyunlar peşinde olduğunu gösteriyor. 16 Eylül Genel Direnişi'nin 1. yılında şunu bir kez daha vurgulamakta yarar var: İşçi sınıfının devrimci savaşımı ve demokratik güçlerle bağlaşıklığı 16 Eylül'de olduğu gibi, her zaman bu oyunları açığa çıkaracak ve ters teptirecektir.

Genel Direniş, toplumun motor gücünün işçi sınıfı olduğunu dost - düşman herkese göstermiştir. Tekelci sermaye anlamıştır ki, işçilerin güçlü kolları dilerse bir, üretim duruverir.

Genel Direniş, işçi sınıfının dostları ile, düşmanlarını açığa çıkarmıştır. Sağ ve «sol» sapık akımlar işçi sınıfının ulusal çapta sürdürdüğü bu eylemi arkadan hançerlemek için yarış etmişlerdir. Ve işçilerin birlik, dayanışma, disiplin içinde yürüttükleri savaşımları karşısında küçüldükçe küçülmüşlerdir.

Genel Direnişin önemli bir noktası da işçi sınıfının birliğinin savaş meydanlarında hayata geçmesidir. Direnişe sadece DİSK üyesi işçiler değil, Türk - İş tabanı, bağımsız sendikalar dayanışma göstermişler ve kimi yerlerde eylemin içinde yer almışlardır.

16 Eylül Genel Direnişi'nde ilerici, yurtsever, devrimci gençlik işçi sınıfının savaş yolunu izlemiş, işçi - gençlik dayanışmasını böylesine önemli bir savaşımda hayata geçirmiştir. İlerici - devrimci gençler, demokratik örgütlerle ortak toplantılar yapmışlar, bildiriler yayınlamışlar ve Ankara'da da kitlesel bir «DGM'ne Hayır Mitingi» örgütlemişlerdir. Genç işçiler direniş sırasında başı çekerken, MESS direnişe katılan aktif işçiler için kara listeler hazırlamışlar ve yüzlerce işçiyi kapı dışarı atmışlardır.

İşçi - gençlik dayanışması, direnişten sonra daha da güçlenmiş ve işten atılan işçilerle «dayanışma kampanyaları» örgütlenmiştir.

İşçi sınıfının böylesine birlik ve dayanışma içinde olması disiplinli hareket etmesi egemen güçleri geriletti. Gerici güçler, direniş sırasında dişlerini göstermelerine rağmen (Profilo'da, TÖB - DER'in kapatılması, Vedat Dalokay'ın görevden alınması) genel bir saldırıyı göze alamamışlardır. Açıkça geri adım atmak zorunda kalmışlardır. Onların her geri adımı ise işçi sınıfının demokratik güçlerin ileri adımıdır.

* **Bu konuda daha fazla bilgi için 21 - 22 - 23 sayılarımız okunmalıdır.**

DGM direnişi sonrasında profilo'da öldürülen YAKUP KESER'i anıyoruz.

Yakup Keser, Maden - İş'in, işçi sınıfının yiğit bir militanıydı. 16 Eylül Genel Direnişi'nden hemen sonra MESS patronlarının işten çıkarmalarına karşı direnen işçiler, «arkadaşlarımız geri dönene kadar direneceğiz» diyorlardı. Fabrikalar güvenlik kuvvetlerince sarılmış, işçiler açlığa, susuzluğa terkedilmişti. İşçilere direnişten vazgeçmeleri için anons ediyordu polis yetkilileri. İşçiler ise fabrika hoparlöründen işçi marşlarını yükseltiyorlardı. «Örmek var dönmek yok» diye haykırıyorlardı.

İşçilerin bu bilinçliliği ve kararlılığı egemen güçleri çılgına çeviriyordu. Ve gözü dönmüşçesine saldırdılar işçilere, işçilerin fabrika çevresinde bekleyen eşlerine, çocuklarına... Kurşun yağdırdılar otomatik silahlarla... Ve vuruluyordu Yakup, düşüyordu dalından kopan bir karanfil gibi. Adı yazılıyordu işçi sınıfının şehit düşen sıra neferlerinin yanına. Yakup öldü. Profilo işçisi yaşıyor ve bugün MESS'e karşı savaşıyor. Türkiye işçi sınıfı dimdik ayakta. MESS'i de ezecek yakında...

tekelci sermaye dgm'leri yeniden gündeme getirmek için çabalıyor.

Ekonomik, politik ve siyasal bunalımlardan kurtulma olanağı kalmayan, giderek bu batağa battıkça, kıvrandıkça gömülen tekelci sermaye ve politik sözcüsü çıkış yolunu faşist tırmanışı yoğunlaştırmada, faşist DGM'leri yeniden gündeme getirmede görüyor. Geçenlerde faşist MHP'nin sözcüsü Nevzat Köseoğlu; «DGM ler rejim ve devletin geleceğinin garantisidir.» diyor.

İki aylık iktidarı süresince meclisten kaçan [güvenoylamaları hariç] gerici-faşist güçler, meclis leri çalışamaz hale getirmek için herşeyi yapıyorlar. Parlamentoyu hiçe sayıyorlar. Kendi kurumlarını bile çiğniyorlar.

Son günlerde zam üstüne zam yapan, hayat pahalılığını çekilmez hale getiren MC, can güvenliğini, yaşama ve çalışma hakkını ayaklar altına alıyor. Bu uygulamalara karşı direnenleri baskı ve terörle, katliamla susturmaya, sindirmeye çalışıyor. [Nusaybin'de, Ümraniye'de...]

MC'yi istemeyen halkımızı DGM lerle; tehdit etmeye çalışıyorlar.

Geçen Eylül sayımızda: «**Demokratik güçlerin ağır baskısı karşısında meclisler tatile girmeden DGM kanun tasarısını yasalaştıramayan MC, amacına ulaşmak için meclisleri 14 Eylül'de olağanüstü toplantıya çağırmıştır. Bu girişim de göstermektedir ki, egemen güçler yarattıkları bunalımın üstesinden anti - demokratik yöntemlerle gelmek konusunda kararlı görünmektedirler. Bunun koşullarını hazırlamak için, faşist saldırıların birdenbire hızlanması ve faşist cinayetlerin artması başka türlü açıklanamaz.» [İYG. Sayı 21. Başyazı]** diyor ve DGM yasa tasarısının çıkarılmak istenmesinin karşısında tüm ulusal demokratik güçleri eylem birliği yapmaya çağırıyorduk.

«Gerici güçlerin oyununu bozmak için ulusal demokratik güçler arasındaki eylem birliğini pekiştirmek, parlamento içi ve parlamento dışı demokratik çıkışları ustaca birleştirmek gerekiyor. Bu savaşımın da başını işçi sınıfının çekeceği kuşku götürmez bir gerçektir. Fakat, her demokratik güç ve kuruluşa düşen sorumluluk, diğerinin sorumluluğunu azaltmaz.» [a.g. yazı].

Bunları söylememizin üzerinden tam 1 yıl geçti. Egemen güçler o gün DGM'leri yasasını çıkaramadılar. İşçi sınıfımızın devrimci uyanıklığı ve savaşkanlığı, demokratik güçlerin eylem birliği buna olanak vermedi.

1 Mayıs 1977, Maden-İş'in 40.000'lik grevleri, işçi sınıfımızın gerici - faşist güçlere ve onların karşı - devrimci cephesine karşı anti - faşist, anti - emperyalist tüm güçleri Ulusal Demokratik Cephe'de [UDC] birleşmeye çağırması ve buna ülkenin tüm demokratik güç ve kuruluşlarından olumlu yanıt gelmesi tekelci sermayeyi telaşa düşürdü. Gelişen toplumsal muhalefeti engellemek, önüne set çekmek için DGM yasa tasarısına yine sarıldı. Bu olay, tekelci sermayenin geçmişten ders almamasını da gösteriyor. Çünkü geçen dönemde işçi sınıfımız ve demokratik güçler DGM'ni geçirmediler... Bugün MESS'i ezmek üzereler. Ve tekelci sermayenin her anti-demokratik girişimini ezecek güç ve kararlılıktadır işçi sınıfımız.

GELİYOR HALK"

ÜMRANİYE HALKININ DİRENİŞİ MC'YE KARŞI KİTLESEL BİR EYLEMDİR.

Ümraniye halkı, kadını, erkeği, çocuğuyla, genciyle, aşından - ekmeğinden keserek, canını, kanını harç ederek kurduğu evlerini yıktırmamak için kitlesel olarak, yıkıcıların karşısına dikildi. **«Evlerimizi yıktırmayız»** dedi.

1 Mayıs 1977 katliamından sonra bu kez 1 Mayıs Mahallesi halkı katledildi. 6 ölü, yüzden fazla yaralı. Yıkılan evler...

GERİCİ TERCÜMAN GAZETESİ VE ÖRGÜTÜ TİKKO YİNE SAHNEDE

Ümraniye olayının hemen arkasından, ilgililer değişik yorumlar yaparlarken, demeçler verirken, Tercüman Gazetesi anında olayın sorumlularını tesbit ediyor. Olayı TİKKO'nun bir hücresinin yaptığını ilân ediyor ve arkasından arananların resimlerini basıyor. Böylelikle Tercüman gazetesi maocu - goşist kırması bozguncuların ucuz reklamcılığını üstlenirken, anında arananların fotoğraflarını basması bozguncuların egemen güçler tarafından nasıl kullanıldığını ortaya koymuş oluyor. Ayrıca gecekondu halkının kitlesel direnişini bir bozguncuya malederek, bu kitlesel direnişi gözden düşürmeye çalışıyor.

Ümraniye halkının yıkımcılara karşı kitlesel direnişi evinin başına yıkılmasına karşı çıkan her insanın görevidir. Kimseden evinin başına yıkılmasını seyretmesini bekleyemezsiniz.

Tercüman Gazetesinin ipliği pazara çıkmıştır. Kendi yarattığı birtakım örgütler aracılığıyla halkın kafasını karıştıramıyacaktır.

ÜMRANİYE OLAYLARI VE KORKUT ÖZAL'IN İYİNİYETLİLİĞİ (!)

Gerici - faşist karması MC' nin karşısında yeralan tüm ilerici - yurtsever, devrimci, demokrat güçler, bu halk düşmanı cephenin yıkılması için eylem birliği yapmak ve UDC'yi oluşturarak sömürüsüz topluma açılan ileri demokratik düzeni kurmak için savaşım verirken, kimi çevreler hâlâ cepheleşme kavramına karşı çıkmakta, baskı ve terörün katliam biçimine dönüşmesi karşısında sessiz kalmaktadırlar. Daha da önemlisi MC iktidarının İçişleri Bakanı Korkut Özal'a olan güvenlerini ve iyiniyetlerini (!) belirtiyorlar. Korkut Özal sanki MC' den bağımsızmış gibi? Son saldırı olayı bu görüşte olanların düşüncelerinin iflas ettiğini somut olarak kanıtlamıştır. Kanıtlanan diğer bir gerçek şudur: Baskı, terör ve sömürünün kaynağı gerici faşist karması MC yıkılmadan, bunun zorunluluğunu anlamadan, tutarlı bir demokrasi savaşımı vermek olanaksızdır.

ULUSAL DEMOKRATİK C

Yazımızın birinci bölümünde, günümüz tekelci devlet kapitalizmi koşullarında anti - tekel eylem birliğinin zorunluluğuna ve dünya devrimci hareketinin 1935 yılından buyana geliştirdiği bu stratejinin çeşitli ülkelerdeki uygulamalarına değinmiştik.

İkinci bölümde, demokrasi ve sosyalizm savaşımının birlikteliği açısından ulusal demokratik cepheyi ve işçi sınıfının eylem birliği ile ulusal demokratik cephe arasındaki bağı ele almıştık.

Üçüncü ve son bölümde, işçi - köylü bağlaşıklığı ile ulusal demokratik cephe arasındaki bağıntıyı, fakat özellikle günümüzde ulusal demokratik cephe politikasının özelliklerini ele alacağız.

Temel bilgileri içeren bu yazı dizisi ile ulusal demokratik cephe sorununa ilişkin yazılara son vermiş değiliz, aksine, bundan sonra yayınlayacağımız yazılar, Türkiye günceli açısından daha somut konulara yönelik olacaktır.

Bu konuda okuyucularımıza bir uyarı daha yapmayı zorunlu görüyoruz. Ulusal demokratik cephe ile ilgili gerek teorik gerekse pratik hangi sorunlara öncelikle değinmemiz gerektiğini bize bildirsinler. Hatta, özellikle gençlik hareketi açısından UDC sorununu ele alan yazılara sayfalarımızda yer vereceğimizi daha önce duyurmuştuk. Mektuplarınızı ve yazılarınızı bekliyoruz.

İŞÇİ - KÖYLÜ BAĞLAŞIKLIĞI ULUSAL DEMOKRATİK CEPHENİN TEMELİDİR

Günümüzde işçi sınıfının bağlaşıkları sorunu sadece işçi - köylü bağlaşıklığı ile sınırlı değildir. İşçi sınıfının bağlaşıkları sorunun sınırlarının genişlemesini belirleyen temel etmen, tekelci devlet kapitalizminin gelişmesidir. Çünkü tekelci sermaye sadece işçileri, sadece köylüleri değil, kentlerin orta tabakalarını, memurları, teknik elemanları, aydınları da karşısına almıştır. Böylelikle işçi sınıfının bağlaşıkları sorunu, tekel dışı tüm katmanları içeren bir sınıra ulaşmıştır. (Bu konuya yazımızın birinci bölümünde değinmiştik.)

Ancak buna rağmen, işçi sınıfının bağlaşıkları sorununun temel ekseni, günümüzde de işçi - köylü bağlaşıklığı olarak kalmıştır. Çünkü, kapitalist toplumun hangi döneminde olursa olsun işçi sınıfından sonra en çok ezilen ve sömürülen kesim emekçi köylülerdir.

İşçi - köylü bağlaşıklığı sorunu, doğuşundan buyana bilimsel sosyalizmin en önemli sorunlarından birisi olmuştur. 1848 Batı Avrupa devrimci çıkışlarından ve 1871 Paris Komünü deneyiminden gerekli dersleri çıkaran Marks ve Engels yapıtlarında defalarca köylü sorununa eğilmişler, işçi - köylü bağlaşıklığının zorunluluğuna değinmişlerdir.

Fakat, işçi - köylü bağlaşıklığı düşüncesini emperyalizm koşulları altında bütün yönleriyle inceleyen ve zenginleştiren, böylelikle bilimsel sosyalizmin köşetaşı olarak oturtan kişi, proletaryanın büyük ustası Lenin'dir.

Leninist öğretiye göre, kapitalizmin birikim yasasının kırsal kesimdeki etkileri, köylülüğün ayrışma sürecini iki yönde geliştirir. **Birincisi**, kırsal kesime giren kapitalizm köylülüğün topraktan kopma sürecini derinleştirir ve proleterleşmesine yolaçar. **İkincisi**, köylülüğün kendi iç ayrışmasını hızlandırır ve böylelikle tekellerle sarmaşan büyük toprak burjuvazisi karşısında başta tarım işçileri olmak üzere yoksul küçük köylüler ve orta halli üreticiler biçiminde geniş bir emekçi kitlenin oluşmasını sağlar. Anlaşılabileceği gibi, emperyalizm döneminde bu iki yönlü ayrışma süreci hızlanır ve derinleşir. Çünkü, emperyalizmin doğasına uygun ekonomik politika, tekellerin dışında kalanlara yaşam hakkı tanımaz ve küçük ve orta köy işletmelerinin ortadan kaldırılmasını hızlandırır. Bu aynı zamanda şu demektir; **işçi - köylü bağlaşıklığının nesnel temelleri emperyalizm döneminde daha da olgunlaşır ve belirgenleşir.**

Bu nesnel gelişmenin sonucu olarak işçi sınıfı, büyük toprak ağaları ve bunlarla sürekli işbirliği yapan orta halli üreticilerin **elit kesimi** dışındaki geniş kitleyi teşkil eden tarım işçileri, küçük ve orta köy üreticileri ile bağlaşma sürecine girer. Hem işçi sınıfının, hem de köylülüğün, böylesi bir bağlaşmadan karşılıklı yararı vardır. İşçi sınıfı köylülerle bağlaşmadan ne demokratik devrimde ne de sosyalist devrimde başarıya ulaşamaz. Köylülüğün, işçi sınıfının yönlendirmesine gereksinimi toplumsal ilerlemenin zorunlu bir sonucudur.

Ancak işçi sınıfının köylülükle bağlaşması nasıl olacaktır? Özellikle ulusal demokratik cephe açısından bu sorun nasıl çözümlenecektir?

Ulusal demokratik cephe örgütlü güçlerin birliği olduğuna ve köylülüğünün örgütlenme düzeyinin düşüklüğü bilindiğine göre, bu sorunun karmaşık bir süreci izleyeceği anlaşılabilir bir şeydir.

Her şeyden önce köylülüğün varolan demokratik örgütleri (kooperatifleri, sendikaları) ulusal demokratik cepheye çekmek zorunludur. Ancak bunun yeterli olmayacağı da bilinen bir gerçektir. Bu nedenle örgütsüz emekçi köylü kitlesinin hızla örgütlendirilip en geniş bir biçimde ulusal demokratik cephenin saflarına çekmek konusunda en büyük sorumluluk işçi sınıfına ve onun örgütlerine düşmektedir. Bunun için, işçi sınıfı, onların çıkarlarını savunduğunu, gerçek dostu olduğunu emekçi köylülere göstermelidir. En önemlisi, bu konuda emekçi köylüleri ikna edebilmelidir. Bu politika, bir yanıyla ajitasyon ve propaganda alanında, diğer yanıyla savaşım alanlarında yürütüldüğü takdirde sonuç alıcı bir bütünlüğe ulaşabilir. **Köylülüğün yapısı itibariyle burjuvazinin etki alanına geniş ölçüde açık olması, işçi sınıfının emekçi köylülere yönelik çok yönlü çalışmasının daha yüksek boyutlara ulaştırılmasını zorunlu kılmaktadır.**

Fakat diğer ulusal demokratik güçlerin de bu konudaki sorumluluk payı az değildir. Ulusal demokratik güçler, bu konuda işçi sınıfına yardım edebilirler, etmelidirler. Köylülüğün geniş bir kesimini kazanamıyan ulusal demokratik cephe hareketinin başarılı ve kalıcı olamıyacağı bilinmelidir. Çünkü, işçi - köylü bağlaşıklığı ulusal demokratik cephenin temelidir.

ULUSAL DEMOKRATİK CEPHE POLİTİKASININ TEMEL ÖZELLİKLERİ

Günümüz tekelci devlet kapitalizmi koşulları, anti - tekel tüm güçlerin eylem birliğinin nesnel temelini yaratmıştır. Ancak, öznel koşullar yaratılmadığı sürece, eylem birliğinin salt nesnel temele dayanarak oluşması beklenemez, beklenmemelidir. Öznel etkenler, nesnel gelişimi hızlandırıcı ve yön verici bir rol oynamak durumundadırlar, ve bu da büyük ölçüde işçi sınıfının artan etkinliğinde ve örgütlendirici yetkinliğinde kendini bulur. İşçi sınıfının bu görevini yerine getirebilmesi, emekçi halk arasında yapacağı ideolojik, politik, örgütsel çalışmaya bağlıdır. İşçi sınıfı bu çok yönlü çalışmayı yürütürken, bilimsel sosyalizmin şu ilkelerinden kalkar; bunlar, aynı zamanda, ulusal demokratik cephe politikasının temel özellikleridir:

Birinci olarak, ulusal demokratik cephe hareketinde işçi sınıfının öncülüğü tartışma götürmez bir gerçektir. Evet, bu **tarihsel** bir gerçektir, ama bunun **pratik** bir gerçek olmasının da karmaşık bir süreci izleyeceği gözden kaçırılmamalıdır. Bu konuda ne emrivakiler, ne de tarihsel gerçekliğe kendiliğinden bağlanma ve «işçi sınıfı nasıl olsa öncüdür» anlayışı geçerli olamaz. İşçi sınıfı öncülüğünü, örgütleme, daha geniş kitleleri örgütleme gücüyle, yalnız kendi çıkarlarını değil, tüm emekçilerin çıkarlarını aynı kararlılıkla savunmakla, kitleleri eğiterek ve tüm demokratik güçlerin **güvenini** kazanarak savaş alanlarında sağlayabilir.

Öncülük, masa başında pazarlıkla alınacak bir şey de değildir. Öncülük, işçi sınıfının ve onun partisinin artan politik etkinliğine doğrudan bağlı bir olgudur.

Kimi sosyalist çevreler «işçi sınıfı öncüdür» sözünü müraice bir nakarat biçimine dönüştürerek, «öncülüğü» diğer demokratik güçlere dayatma biçimine indirgemektedirler. Bu kaba bir tahrifat olduğu gibi, ulusal demokratik cephe hareketinin geleceğini ciddi ölçüde tehdit eden bir tehlikeyi birlikte getirir. Ulusal demokratik cephe hareketi, bu harekete katılan güç ve kuruluşların **eşitliği** temelinde sağlıklı bir gelişim çizgisi izleyebilir. **«Öncülüğü»** bir **«emir-kumanda»** ilişkisi biçiminde ele alanlar veya böyle söylemeseler bile tavırları ile sonuç olarak buraya varacak davranışlar içerisine girenler gerçekte bilimsel sosyalizmden bir şey anlamamış olduklarını ortaya koymaktadırlar.

Bu konuda sonuç olarak şu söylenebilir:

EPHE (UDC) (3)

«Öncülük», ne emrivakilerle, ne pazarlıkla, ne de dayatmalarla değil, işçi sınıfının yaşamın içerisinden söke söke alacağı tarihsel bir görevdir.

İkinci olarak; ulusal demokratik cepheye katılacak örgüt ve güçlerin örgütsel bağımsızlıkları temel bir ilke olarak alınmalıdır. Örgütsel bağımsızlığa saygı ve birbirlerinin içişlerine karışmama ilkesi, ulusal demokratik cephenin geleceğini belirleyen karşılıklı güvenin yerleşmesini sağlayacak etmenlerin en önemlisidir. Ki karşılıklı güvenin yerleşmediği bir ulusal demokratik cephe, en zayıf noktası ile tekelci sermayenin saldırısına açık demektir. Ve besbelli ki ta başından yıkılmaya mahkûmdur. **Güven unsuru,** ulusal demokratik cephenin **«olmazsa olmaz»** koşuludur.

Örgütsel bağımsızlığın karşılıklı saygı ve birbirlerinin içişlerine karışmama ilkesinin hayata geçirilmesini isteyen komünistlerin bu tavrı geçmişte haksız saldırılara uğramıştır ve geçici taktik olarak nitelendirilmiştir. Fakat, çeşitli ülkelerdeki ulusal demokratik cephe hareketleri göstermektedir ki, bu tür eleştiriler geçersizdir. Bu geçici bir taktik değildir, işçi sınıfının çıkarları ve ulusal demokratik cephenin geleceği ile ilgili stratejik bir noktadır.

Üçüncü olarak, ideolojik bağımsızlığını korumak, ulusal demokratik cepheye katılan örgüt ve güçlerin en doğal hakkıdır. Fakat bu, özellikle işçi sınıfı açısından geçerli olan bir ilkedir.

Ulusal demokratik cephe kısa ve orta vadeli hedefler doğrultusunda anti - tekelci tüm güçlerin bir uzlaşmasıdır. Evet, kelimenin tam anlamı ile bir uzlaşma! Ancak bu uzlaşma ideolojik uzlaşma değil, politik bir uzlaşmadır. İşçi sınıfı ideolojik ve politik bağımsızlığından taviz vermeden bu tür politik uzlaşmalara girmezse, hiç bir zaman başarıya ulaşamaz. İşçi sınıfı ilkelerde kırılmaz, ancak politikada esnek olmak zorundadır. Toplumsal yaşamın her alanında örgütlü olan tekelci sermayeye karşı savaşımda başarılı olmanın yolu buradan geçer. Lenin bu konuda şunları söylüyor: «Proletarya, proleterden yarı - proletere (iş gücünün satışından geçimini ancak kısmen sağlayan yarı - proletere), yarı - proleterden küçük köylüye ve kent ya da köydeki küçük zenaatçıya, genel olarak küçük işletmeciye), küçük köylüden orta köylüye vb. geçişi yansıtan son derece çeşitli toplumsal tiplerle çevrili olmasaydı; proleteryanın kendisi de mesleki gruplar gibi, bazan dini vb. gruplar gibi kategorilere bölünmeseydi, kapitalizm kapitalizm olamazdı. Proleteryanın öncüsü için, onun bilinçli bölümü için, Komünist Partisi için, gerektiğinde zikzaklı, dolambaçlı yoldan yürümenin, ayrı ayrı proleter grupları ile, ayrı ayrı işçi partileri ve küçük üretici partileriyle anlaşmalar yapmanın, uzlaşmalara varmanın gereği bundan doğmaktadır. Sorun, bu taktiği, proleteryanın **genel olarak** bilincini, devrimci ruhunu, mücadele etme ve yenme yeteneğini düşürecek değil, **yükseltecek** biçimde uygulamayı **bilmektir.** ... Bu sabır gerektiren uzun süreli bir süreçtir, ve 'hiç bir zaman uzlaşma yok, zikzaklar yok' cinsinden kestirme 'çözümlere' ancak devrimci proleteryanın etkisini baltalar, ve onun güçlenmesini önler. ('Sol' Komünizmin Bir Çocukluk Hastalığı, sf. 75 - 76, Sol yayınları)»

Devam edelim: «Önceden elini kolunu bağlamak, şu anda bizden daha iyi silahlanmış olan bir düşmana yüksek sesle onunla savaşıp savaşmıyacağımızı söylemek, ne zaman savaşacağımızı ilân etmek ahmaklıktır, devrimcilik değildir. Savaşın düşman için elverişli olduğu açıkken, savaşın bizim için elverişsiz olduğu besbelli iken, savaşı kabul etmek bir cinayettir ve bizim için elverişsiz olan bir savaştan kaçınmak için 'dolambaçlı yollara, anlaşmalara ve uzlaşmalara' başvurmayı bilmeyen devrimci sınıf siyasileri beş para etmezler. a.g.e. sy. 79)»

Gerek «sol»' gerek sağ revizyonistler, ulusal demokratik cephe hareketlerini «ideolojik uzlaşma» düzeyine indirgemektedirler. «Sol» revizyonistler bunu burjuvaziyle uzlaşmak biçiminde eleştiri olarak yöneltirken, sağ revizyonistler işçi sınıfının ideolojik mevzilerinden vaz geçmesi gerektiği biçiminde yorumlamaktadırlar. Bu konuda, işçi sınıfına sağdan ve «sol»dan yöneltilen eleştirilerin birleştiği nokta, işçi sınıfının ideolojik ve örgütsel bağımsızlığından vazgeçmesi ve böylelikle ulusal demokratik cephenin ve tarihsel işlevine son verilmesidir. İşçi sınıfı bu eleştirileri bilimsel sosyalizmin ilkelerine sıkıca sarılarak ve amaçlarını diğer demokratik güçlere açıkça belirterek, onları ikna ederek göğüsleyebilir ve şimdiye dek de daima böyle olagelmiştir.

Dördüncü olarak, üstteki paragrafta belirtilen gerçekler, ulusal demokratik cephe hareketinin işçi sınıfının öncülüğünde kararlılıkla ilerleyebilmesi için sağ ve «sol» revizyonizme karşı sürekli bir ideolojik savaşımın yürütülmesini zorunlu kılmaktadır. Ulusal demokratik cephe ideolojik savaşımı geri atmaz, bu konuda herhangi bir ön kayıt konulamaz. Gerçekten işçi sınıfı, sağ ve «sol» revizyonizme karşı kararlı ve sürekli bir ideolojik savaşıma girmezse, ulusal demokratik cephe bunların yıkıcı saldırıları ile yıkılabilir. İşçi sınıfı, sağ ve «sol» revizyonistlerin saldırılarını, hem kendi birliğini sağlamak için, hem de ulusal demokratik cephenin başarıyla yol alması için göğüslemek durumundadır. Bu onun tarihsel ve pratik bir görevidir. Özellikle günümüzde maoizmin ve troçkizmin yıkıcı etkilerinden ulusal demokratik cephe hareketini korumak ve böylelikle ulusal demokratik güçler arasındaki eylem birliğini pekiştirmek görevi, işçi sınıfının ve onun örgütlerinin gündeminde yer almaktadır.

Fakat sağ ve «sol» revizyonizme ve bunların birleşik görünümlerine karşı yürütülecek ideolojik ve politik savaşımın başlı başına bir amaç olmayıp, tekelci sermayenin etkisine son verilmesi, baskısız, sömürüsüz bir topluma açılması hedefine yönelik olduğu gözden kaçırılmamalıdır.

Beşinci olarak, ulusal demokratik cepheye katılacak örgüt ve güçler bireysel terörizmi kesinlikle mahkûm etmelidir. Yığınsal eylemler ve yığınsal savaşım, ulusal demokratik cephenin doğasına en uygun savaşım yöntemidir.

Herhangi bir biçimde zor kullanıma başvurmadan tekelci sermayenin erkine son vermek olanaksızdır. Ancak şu bir gerçektir ki yığınsal eylemler şu veya bu ölçüde zor kullanımını içerir ve bu bireysel terörizmi bayrak edinenlerin uyguladığı şiddet hareketlerinden daha sonuç alıcıdır. Tarih buna tanıktır. Bireysel terörist yöntemlerle değil iktidarı almak, işçi sınıfının savaşımının başarı ile yürütüldüğü tek bir ülke gezegenimizde gösterilemez, çünkü yoktur. Bu tür yöntemler daima, ama daima egemen güçlerin ekmeğine yağ sürmüştür ve sonuç olarak onların kontrolü altına girmiştir.

SONUÇ

Bu temel ilkeler üzerinde yükselecek bir ulusal demokratik cephe yalnız anti - tekel ileri demokrasi aşamasında değil, sosyalizmin kurulmasında da kalıcı ve sonuç alıcı olabilir. Doğu Avrupa ülkelerinin deneyimi bunu açıkça kanıtlamaktadır. Ancak bunun çetin bir süreci kapsadığı da besbellidir. Ulusal demokratik cephe hareketi sınıfsal savaşım temeline dayanan tüm süreçler gibi bir çizgi halinde ilerlemez; bu doğrultuda duraklamalar ve gerilemelerle karşılaşılabilinir. Sabırlı olmak, engelleri aşmak, öncelikle işçi sınıfının ve onun örgütlerinin görevi olmakla birlikte, diğer tüm ulusal demokratik örgütlerin de özverili çabalarını gerektirir.

Sözde böylesine bir eylem birliğinden yana çıkıp pratikte her türlü engellemelerle eylem birliğinin önüne set çekmeye çalışmak sağ ve «sol» revizyonist akımların özelliğidir. Bunlar, programlı ve tavandan tabana kadar örgütlü bir eylem birliğine ulaşmanın yolunun çeşitli aşamalardan geçtiğini, her şeyin işçi sınıfının isteğine bağlı olmadığını, diğer demokratik güçlerin istemlerinin ve davranışlarının da gözönünde tutulması gerektiğini, bu anlamda eylem birliğinin gönüllü bir güçbirliği olduğunu bir türlü anlamazlar veya küçük burjuva temelleri buna izin vermez. İşçi sınıfının, eylem birliği temellerini doğru seçmek ve buna uygun taktikler geliştirmek konusundaki politikası sözde sosyalist sekter unsurlardan grupsal direnç görür. Hatta bunlar, işçi sınıfının tarihsel öncü misyonunu bir çırpıda kendilerine maledip, ulusal demokratik cephenin karşısında yeni eylem biçimleri bile çıkarabilirler. Bütün bu küçük burjuva oportünist çırpınışlar aslında onların çözümsüzlüğünü gösteren çarpıcı ve aynı zamanda tehlikeli eğilimlerdir. Şu sınanmış gerçek hiçbir zaman unutulmamalıdır; işçi sınıfının ve onun politik ve sendikal örgütlerinin içerisinde yeralmadığı, başı çekmediği hiçbir eylem birliği hareketi başarılı ve kalıcı olamaz. Olamadığı gibi, anti - tekelci eylem birliğini engelleyen ciddi ve kasıtlı bir çaba olarak tarih tarafından lânetlenir.

TÜRKİYE EKONOMİSİNE BAKIŞ

... Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu açmazlar, sistemin niteliğinden soyutlanmak isteniyor. Bu bunalımlar, iyi insan - kötü insan ya da iyi yönetim - kötü yönetim ikilemine indirgenmek isteniyor. Daha açık söylemek gerekirse, Türkiye ekonomisinin bunalımları, Cephe Hükümetlerinin yeteneksizliği ile açıklanamaz. Cephe Hükümetleri, birer simge... Çok uluslu tekellerin yerli işbirlikçisi tekelci sermayenin iktidarları bunlar. Bu bunalımların temel nedeni ise, tümüyle Türkiye'de geçerli olan sistem ve buna koşut olarak da uygulanan ekonomik politikalarıdır. Tüm bunların çözümü ise, kapitalizmin dışına çıkmakla olanaklı...

İkinci MC Hükümeti'nin ekonomik gerçekleri örtbas etme çabalarına karşın, Türkiye ekonomisi ağır bir bunalımın tüm koşullarını yaşamakta ve bu bunalım her geçen gün daha da ağırlaşmaktadır. Türkiye ekonomisinde 1970'li yılların başında ortaya çıkan açmazlar, yaklaşık son iki buçuk yıllık MC Hükümetleri döneminde giderek yoğunlaşmış ve bugün ulusal ekonomi tam bir iflas durumuna gelmiştir. O kadar ki, ekonominin bugün içinde bulunduğu sorunların önemli bir bölümünü, bir süre daha ertelemek güçleşmiş, hatta olanaksız hale gelmiştir.

Bugün karşılaşılan ve kısa dönemde çözüm bulunması gereken sorunların başında, dış ödemeler dengesi açığı ya da döviz darboğazı sorunu gelmektedir. Döviz yokluğunun ortaya çıkardığı ithalat tıkanıklığının bir süre daha giderilememesi halinde, mal kıtlığı, daha da hızlanan fiyat artışları, işsizlik oranının yükselmesi, kapasite kullanımının düşmesi gibi bir dize sorun birbirini izleyecektir. Açıkçası, döviz yokluğu nedeniyle girdi gereksinimi karşılanamayan imalat sanayii ve buna koşut olarak da Türkiye ekonomisi stop etme tehlikesiyle karşı karşıyadır.

Ne var ki, Türkiye kapitalizminin bu soruna kalıcı ve sürekli bir çözüm bulabilmesi olası değil. Bunun nedeni açık ve anlaşılır: Türkiye'nin dış ödemeler dengesinin sürekli açık vermesi, yani Türkiye'nin dış dünyadan satın aldığı mal ve hizmetlere ödediği para ile sattığı mal ve hizmetlerden elde ettiği para arasındaki olumsuz farkın sürekli büyümesinin temelinde, hızla artan dış ticaret açıkları yatıyor.

Bu soruna kalıcı ve sürekli çözüm bulabilmek, dış ticaret açıklarını ortadan kaldırmak demek. Dış ticaret açığını ortadan kaldırmanın iki yolu var. İthalatı sınırlamak, ya da ihracatı geliştirmek. Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu koşullarda, ne ithalatı sınırlamak olası, ne de ihracatı artırmak. Hem ithalat büyüklüklerini sınırlamanın, hem de ihracatı kısa dönemde geliştirmenin olanaksızlığı, tümüyle Türkiye imalat sanayiinin yapısıyla ilgili.

İlk kez, Türkiye imalat sanayii girdi yoluyla dışa, emperyalist - kapitalist sisteme bağımlı durumda. Ve Türkiye'nin ithalatının yüzde 97'sini hammadde, ara malı, makina ve teçhizat oluşturuyor. Türkiye ekonomisi, bunların hiç birisini satın almaktan vazgeçemez. Bunların bir bölümünü satın almaktan vazgeçmek demek,üretim, yatırım ve kalkınma hızı büyüklüklerinin önemli oranda gerilemesini kabullenmek demek.

İkinci kez, Türkiye imalat sanayii küçük ölçek ve geri teknoloji ile çalışıyor. Bu nedenle de, dünya ölçülerine göre sanayi ürünlerinin fiyatları, en az üç dört kez daha pahalı. Bunun anlamı şu : Bizim sanayi ürünlerimizin dünya pazarlarında rekabet gücü yok. Bundan ötürü de, Türkiye imalat sanayii, yalnızca iç pazara dönük çalışmak zorunda. İhracatı geliştirebilmenin yolu ise, dışarıya sanayi malları satmaktan geçiyor. Sanayi malları satabilmek için de, Türkiye imalat sanayiinin yapısını değiştirmek gerek.

Türkiye imalat sanayiinin yapısını değiştirmek, büyük ölçek ve ileri teknoloji kullanmak demek. Türkiye imalat sanayiinin yapısını değiştirmek demek, sanayi sektörünü tüketim malları üretiminden, üretim araçları üretimine geçirmek demek. İşsizlik, yüksek fiyat artışları, yatırım ve üretim gerilemesinden tutun da, sektörler arasındaki dengesizliğe değin, Türkiye kapitalizminin tüm açmazları bu noktada düğümleniyor. Türkiye kapitalizmi, yıllardır bu sorunun üstesinden gelmeye çalışıyor.

Ne var ki, Türkiye imalat sanayiinin bu sorunu çözebilmesi için izin gerek. Nereden mi? Emperyalist - kapitalist dünyadan... Onların çok uluslu tekellerinden... Neden mi? Türkiye imalat sanayii ve buna koşut olarak Türkiye ekonomisi, yabancı sermayesiyle, montajcılık uygulamalarıyla, dış ticaretiyle, finans kuramlarıyla, askeri bloklarla, emperyalist - kapitalist sisteme göbeğinden bağımlı kılındı da ondan.

Türkiye bu izni yıllardır alamıyor, alamayacak da. Bunun da nedeni açık ve ortada : Türkiye ekonomisi, çok uluslu tekeller için iyi bir pazar. Bu izni vermek demek, bu pazarı önemli oranda yitirmek demek. Yalnızca bu da değil. Bu izni vermek demek, Türkiye'nin sanayi ürünlerinin dış pazarlara açılmasını kabullenmek demek. Tüm bunlar ise, emperyalist - kapitalist sistemin ve onun çok uluslu tekellerinin işine gelmez. Sonuç şudur : Türkiye, dış ticaret açıklarına ve buna koşut olarak da döviz darboğazına kalıcı ve sürekli bir çözüm bulamaz. Yapılabilecek olan, yalnızca ve yalnızca önemli ödünler karşılığı emperyalist - kapitalist sistemin güdümündeki uluslararası finans kuruluşlarından yüksek faizli borç bulmak ve cenazeyi yarına ertelemektir...

Türkiye kapitalizminin günümüzdeki öteki iki önemli sorunu da, yüksek fiyat artışları ve işsizliktir. Türkiye ekonomisi, 1971 yılında girdiği enflasyonist süreçten kurtulmak bir yana, fiyat artışları Cephe Hükümetleri döneminde daha da yüksek boyutlara ulaşmış ve çalışan emekçi kitlelerin yaşama koşulları sürekli kötüleşmiştir. Son bir yıl içinde, perakende fiyat artışları yüzde 30'a ulaşmış bulunuyor. İkinci

İTÜ AÇILDI

İTÜ uzun bir aradan sonra 1 Eylül'de açıldı. Geçen öğrenim dönemi faşist saldırganların boy hedeflerinden olan İTÜ'nün yeni öğrenim döneminde de saldırıların yöneleceği başlıca okullardan olduğu açıktır. Açılışının ilk günlerinde gelişen olaylar, ilerici, devrimci öğrencilerin sadece faşist çetelere değil, maocu bozguncular karşı da etkin savaşım içine girmelerinin zorunlu olduğunu göstermektedir. Çünkü; okul açıldığından bu yana faşist çeteler ortada görünmemelerine karşın maocu bozguncuların onların işlevini üslenmekte, ilerici yurtsever öğrencilere saldırmakta, yaralanmalarına neden olmaktadırlar.

Kuşkusuz maocuların saldırganlığında ilerici yurtsever gençlik hareketinin maoculuğu dıştalayan olumlu çalışmaların payı büyüktür. Ne var ki, onlar bu tür eylemleri tüm İTÜ öğrencilerinin çıkarları ile çelişmektedir. Yani maocu bozguncuların saldırıları «grupsal» bir çıkış olarak geçiştirilemez. Çünkü İTÜ öğrencilerinin birliğini kundaklayıcı niteliktedir.

GÜNCEL GÖREV, TÜM ÖĞRENCİLERİN EYLEM BİRLİĞİNİ KALICI KILMAKTIR

Faşist çetelerin pusuda beklediği, maocuların saldırılarına hız verdikleri bugünlerde güncel görev devrimci uyanıklığı elden bırakmamak, dostu düşmanı iyi tanımaktır. Her yönden gelebilecek saldırılara karşı tüm İTÜ öğrencilerinin eylem birliğini yüksekte tutmaktır. Eylem birliğinin önemini I. MC döneminin 2,5 yıllık deneyimi ışığında bugün daha iyi kavrayabilecek bilinçte olmamız gerekir. İTÜ öğrencileri geçen dönem bunu kendi pratiklerinde yaşadılar. Üstelik onlar, eylem birliği temelinde kitlesel çıkışların faşist saldırıları boşa çıkarmanın önde gelen koşulu olduğunu gösterdiler.

Aynı görev bugün geçen öğrenim döneminden çok daha güncellik ve yaşamsal önemde kendini dayatmaktadır. Bu nesnel durum tüm üniversite ve yüksek okullarla birlikte İTÜ için özellikle geçerlidir. İTÜ ancak, tüm İTÜ öğrencilerinin eylem birliği ile oluşacak kitlesel çıkışlar temelinde, faşist yuvası olmayacaktır. Okulların birer birer faşistleştirildiği, faşist terörün kol gezdiği bir dönemde **«İTÜ'de direnmek boşunadır»** türünden pasifizm eğilimleri kesinlikle MC'nin işini kolaylaştırıcı etken olacağı bilinmelidir. Özellikle maocu bir gruptan gelen İTÜ'yü faşistlere teslim edici bu türden tehlikeli eğilimlere karşı çıkılmalıdır. Karşı durulması zorunlu diğer önemli bir nokta; kitlesel çıkışların yerine bireysel, grupsal çıkışların savaşım yöntemi olarak konulmak istemi olmalıdır.

ODTÜ MC'NİN İLK HEDEFİDİR

Gelişen olaylar ODTÜ sorununun sürekli gündemde tutulmak istendiğini göstermektedir. MC'nin büyük yaması AP'nin yayın organı Son Havadis gazetesinin bir başyazısında **«ODTÜ'nün ekonomik bunalımdan ve ordudan daha önemli olduğunu»** ileri sürerek, **«Hükümetin ODTÜ'ye yönelmesinin»** zorunluluğuna değinmesi, gerici güçlerin ODTÜ'ye verdikleri önemin büyüklüğünü göstermektedir.

Son Havadis'in konuyu ele alış biçimi gerici - faşist güçlerin eğilimini yansıtmasının yanısıra, MC'nin yeni öğrenim döneminde okullara karşı açtığı **savaş politikasını**, ilk öncekinden daha ağır baskı ve terörle donanmış olarak sürdüreceğine işaret etmektedir.

Bu politikanın, I. MC döneminde faşist işgal cenderesine sokulamayan üniversite ve yüksek okulların ilk elde faşistlere teslim edilmesi çizgisini izlediğini, ODTÜ'ye yönelen saldırılar açığa çıkarıyor. Böylelikle, ilerici, devrimci gençliğin okullarla ilişkisi kesilecek, geniş öğrenci kitlesi ile arasına kalın duvarlar örülmüş olacaktır. Bu yeni aşamada MC başları iki şeyin peşindedirler. **Birincisi,** Okula devam eden öğrencilerin faşist ideolojinin savunucuları haline getirilmeleri: **İkincisi,** ilerici, devrimci gençleri etkisizleştirecek bireysel ve grupsal çıkışların körüklenmesi ve böylelikle kitleden koparılması...

ODTÜ bugün, yurtlarla birlikte yönelinen ilk hedeftir. Öğrenime kapalı olmasına karşın, faşist komandolar ODTÜ'de cirit atmaktadır. Hürriyet Gazetesi'nde yeraldığı biçimiyle komandolar ODTÜ'yü silahlı eğitim merkezine çevirmişlerdir. Okul duvarları **«intikam»**, **«ODTÜ'yü solculara mezar edeceğiz»** türünden yazı ve pankartlar ile doludur. ODTÜ'nün öğrenime kapalı olmasına karşın böylesine yoğun çalışmaya sahne olması ister istemez şu soruyu akla **getirmektedir: Acaba, MC başları, faşist** komandoları gerekli ön hazırlıkları tamamlayamadıkları için mi ODTÜ'yü açmamaktadırlar? Yoksa komandolar saldırılarında hazırlıklarını bitirmişlerdir de, MC başları üzerlerine düşen görevi yerine getiremedikleri için mi okul açılmamaktadır?

Ayrıca MC'nin, Hürriyet gibi tekelci basının büyük tirajlı gazetelerini kullanmak istemi de gözden kaçmamaktadır. Bu basının geniş kitlelere seslenme gücü gözönüne alınırsa, MC başlarının tekelci basında yer alacak «intikamlı», «Sola mezar edeceğiz» türünden haberlerle ODTÜ öğrencilerini yıldırma girişimlerine hız vererek kendiliklerinden okullarına gelmemelerini sağlamaya geldiği de akla gelmektedir.

İster öyle, ister böyle, sonuç olarak; ODTÜ'yü faşistleştirmek ve faşizmin tırmanışında atlama taşı olarak kullanmak amacında birleşilmektedir.

ODTÜ'nün ilerici, devrimci öğrencileri... Uyanık olalım, MC'nin tuzağına düşmeyelim! Öğretim üyeleri ve ODTÜ işçileri ile dayanışmamızı yükseltelim. Kitlesel çıkış temelinde birleşelim!..

ÖZLEM ÖZGÜR

IC Hükümeti'nin önce Te-
el ve ardından da KİT ü-
ünlerine yaptığı zamlar
onucu, 1977 yılında fiyat
rtışlarının yüzde 50'ye u-
şması bekleniyor. Tüm
unların anlamı ise, kent-
rde maaş ve ücretiyle
eçinen milyonlarca emek
nin yaşam koşullarının
rı yarıya kötüleşmesi de-
ek. Yaşam koşulları kö-

**Kapitalizm kendiliğinden
ökmez... Dünyanın hiç bir
rinde çökmedi... Önemli
an, bu gerçekleri emek-
yığınlara aktarmakta...
unun için de, işçi sınıfı-
n öncülüğünde, «ileri de-
okratik bir düzen» için
rilen mücadeleyi, emper-
lizme, çok uluslu tekel-
e, onların yerli işbirlik-
erine, büyük toprak sa-
plerine, ağalık ve şeyhlik
üzenine karşı sürdürülen
ücadeleyi, yoğunlaştırıp
liştirmek, işçi sınıfı ide-
ojisine inananların gün-
li oluyor.**

leşecek olan, yalnızca
ent emekçileri değil el-
t. Kırsal alanda yaşayan
lyonlarca yoksul köylü
kır emekçisinin de ya-
m koşulu bir o kadar
ötüleşecek...
Resmi istatistikler, açık
siz sayısının üç milyonu
tığını gösteriyor. Bu bü-
klüğe, bir o kadar ve
lki de daha fazla gizli

işsiz sayısını eklemek gerek... Açık ve gizli işsizliği gidermenin amacı olduğu, tüm Beş Yıllık Plan ve yıllık programlarda yeralıyor. Ne var ki, açık ve gizli işsizlik sürekli artıyor. Yalnız plan ve programlarda değil, MC Hükümetleri'nin programlarının başında da işsizlik ve fiyat artışlarıyla mücadele edileceği yazılı... Ne var ki, işsizlik ve enflasyon kapitalizmin üstesinden gelebileceği sorunlar değil.

Türkiye kapitalizminin açmazları, salt bu kadarla da kalmıyor. Ekonominin tüm kesimleri arasındaki dengesizlik, enerji yetersizliği, yatırım ve üretim gerilemesi gibi daha pek çok sorun, iyice su yüzüne çıkmış bulunuyor. Sözgelimi, 1976 yılında Birinci MC Hükümeti 124 önemli proje için planladığı yatırımların ancak yüzde 12'sini gerçekleştirebildi.. Hayali temel atmalar, bugün iyice görülebiliyor. 1975-1976 yılında temelleri atılan ağır sanayi projeleri için, bugüne değin yapılan harcamalar, öngörülen yatırım harcamalarının ancak binde 6'sı. Bu örnekleri çoğaltmak, Türkiye kapitalizminin açmazlarını daha da örneklendirmek olanaklı. Ne var ki, çok bilinen şeyleri tekrar tekrar söylemenin fazla anlamı yok...

Sözü iki önemli yanılgıya değinerek bitirmek gerek. Birincisi şu: Türkiye ekonomisinin içinde bulunduğu bu açmazlar, sistemin niteliğinden soyutlanmak isteniyor. Bu bunalımlar, iyi insan - kötü insan ya da iyi yönetim - kötü yönetim ikilemine indirgenmek isteniyor. Daha açık söylemek gerekirse, Türkiye ekonomisinin bunalımları, Cephe Hükümetleri' nin yeteneksizliğiyle açıklanamaz. Cephe Hükümetleri, birer simge... Çok uluslu tekellerin yerli işbirlikçisi tekelci sermayenin iktidarları bunlar. Bu bunalımların temel nedeni ise, tümüyle Türkiye'de geçerli olan sistem ve buna koşut olarak da uygulanan ekonomi politikalarıdır. Tüm bunların çözümü ise, kapitalizmin dışına çıkmakla olanaklı...

İkinci olarak, tüm bu bunalımlara karşın, kapitalizm kendiliğinden çökmez... Dünyanın hiç bir yerinde çökmedi... Önemli olan, bu gerçekleri emekçi yığınlara aktarmakta... Bunun için de, işçi sınıfının öncülüğünde, «ileri demokratik bir düzen» için verilen mücadeleyi, emperyalizme, çok uluslu tekellere, onların yerli işbirlikçilerine, büyük toprak sahiplerine, ağalık ve şeyhlik düzenine karşı sürdürülen mücadeleyi, yoğunlaştırıp geliştirmek, işçi sınıfı ideolojisine inananların günceli oluyor.

ENFLASYONUN NEDENİ İŞBİRLİKÇİ TEKELCİ BURJUVAZİNİN ARTAN KÂRLARIDIR!

Sermaye sözcülerinin dediklerine ku-
k verecek olursanız, yüzde otuza varan
anda enflasyon ve enflasyonla atbaşı gi-
n fiyat artışlarından «Hür Teşebbüs»ün
rarları en az emekçi sınıflarınki kadar-
!

Oysa somut veriler, gerçeklerin hiç de
rmaye sözcülerinin çarpıttıkları biçimde
nuçlar doğurmadığını göstermektedir.
flasyonun fiyat artışlarına yol açarak,
yat pahalılığını arttırdığını düşünürsek...
tta en çok bilinen tanımı ile «Pratikte,
ekçi halkların tüm kesimlerinden topla-
n ek bir vergi» olması gerçeğini göz
ünde bulundurursak sermayenin yakın-
larının ne kadar gerçek dışı ve yanıl-
olduğunu daha açık ve berrak olarak
rebiliriz.

Şu da bir gerçek ki ,enflasyon genel
lamda sermayenin kârlılığını yükseltme-
e karşın, kârlar, ekonominin tüm alan-
nda eşit oranlarda bölüşülmemektedir.
zı alanlarda kârlar büyük boyutlara va-
ken, diğer alanlarda düşebilmektedir.
durumdan her halükârda tekellerin, bü-
k şirketlerin kârlı çıktığı bir gerçektir.

Geçtiğimiz günlerde, İngiliz finans
uplarının önde gelen sözcülerinden «Fi-
ncial Times» kaynak gösterilerek ga-
telerde yeralan bir haberde Türkiye'yi
ran derin ekonomik bunalımlara karşın, üç büyük tekel grubu Koç, Sabancı ve Eczacıbaşı'nın kârlarının rekor düzeye ulaştığı konusunun işlenmesi, enflasyon ve fiyat artışlarından kimlerin büyük kazançlar elde ettiğini göstermektedir. Sadece Sabancı Grubu'nun kârlarının 1976 yılında bir önceki yıla oranla % 54 bir artış göstererek 51 milyon dolar olarak gerçekleşmesi, büyük boyutlar alan sömürüyü gözler önüne sermektedir.

Büyük boyutlar alan kârlar, her üç tekel grubunun hararetle savunduğu, fiyat artışlarından aşırı ücret isteklerinin körüklediği maliyet yükselişleridir tezinin geçersizliğini kanıtlamaktadır.

Tekeller sadece işçileri, emekçi yığınlarını daha ağır baskı ve sömürü koşullarında çalışmaya iterek, yoksullaşma sürecini hızlandırmakla yetinmiyorlar. Daha küçük şirketleri piyasadan siliyorlar. İflâsları körüklüyorlar. Böylece ülkemizde bir yandan, egemen burjuvazi ile işçi sınıfı arasındaki sınıf savaşı derinleşirken, diğer yandan burjuvazinin saflarındaki çelişkiler keskinleşiyor.

İşte günümüz Türkiye'sinde sınıf savaşımının ana halkasını oluşturan işbirlikçi tekelci burjuvazi ve büyük toprak beylerine karşı ulusun büyük kısmının aynı cephede saf tutması nesnel temellerini burada buluyor.

YORUM

türkiye kapitalizminin buhranı, kapitalizmin genel bunalımının bir parçasıdır.

Türkiye kapitalizminin buhranı, kapitalist sistemin genel buhranından ayrı değildir. Tersine onun bir parçasıdır. Ne var ki; ülkemizin az gelişmiş kapitalist bir ülke olması ve emperyalizmin ekonomik, politik ve askersel sistemlerinin kölelik zincirleri ile sarılı bulunması, kapitalist sistemin genel buhranının, güncel karakteristik özelliklerinin ülkemizde, ileri kapitalist ülkelere oranla, daha ağır sonuçlarla ortaya çıkışını beraberinde getirmektedir.

Bilindiği gibi, kapitalist sistemin genel bunalımının bugünkü evresinin karakteristik özellikleri; süregelen enflasyon, döviz bunalımı, üretim araçlarının tam kapasite ile çalışmaması ve milyonlarca işçiyi, emekçiyi saran işsizlik sorunlarıdır. Ayırt edici özelliği enflasyon ile işsizliğin yapışık ikiz kardeşler olması ile belirlenen kapitalizmin bunalımı süregenleşip derinleşmektedir. Devrevi bunalımlar kapitalizmin genel bunalımı ile içiçedir ve bunun neden olduğu sorunlar, tüm kapitalist ülkelerde, tüm yönleriyle az veya çok yaşanmaktadır.

Bunalım sadece ekonomik alanla sınırlanmamaktadır. Moral çöküş ve politik bunalım, ekonomik bunalımla atbaşı gitmektedir. Derinleşen ve süregenleşen kapitalist buhran toplumun tüm sınıf ve katmanlarını çok yakından etkilemektedir.

Buhran derinleştikçe, sınıf savaşımı sertleşip keskinleşmektedir. Sınıf savaşımının keskinleşmesi ile işçi sınıfı ve emekçi kitlelerinin derin demokratik dönüşümler için verilen savaşıma daha etkin ve kitlesel olarak katıldıkları görülmektedir. Ancak, egemen burjuvazi de boş durmamaktadır. Ekonomik bunalımın yükünü emekçi kitlelerin sırtına yükleyebilmek için daha sert baskı ve terör yöntemlerine başvurmaktadır.

Açık faşist diktatörlük seçeneğini gündeme getirmektedir. Daha başka bir deyimle, ekonomik çöküş, politik gericiliğin sistemleşmesine neden olmaktadır. Federal Almanya ve diğer Avrupa ülkelerinde hızlanan Hitler hayranlığı ve faşizm eğilimleri, ABD'de Nazi Partisi ve Kluks - Klan gibi faşist örgütlerin sevimli gösterildiği haberlerin gazete sütunlarından eksik olmaması, soğuk savaş döneminin hortlatılmak istenmesi ve anti - komünizm edebiyatına hız verilmesi ekonomik çöküntü ile birlikte gemi azıya alan politik gericiliğin tırmanışının göstergeleridir.

Türkiye'de de kapitalizmin bunalımı gerici ve faşist güçlerin demokrasi ve emek düşmanı gerici politikalarına yön vermektedir.

MC «Ekonomik önlemler Paketi»ni zamlarla açmıştır. Yüksek oranlarda devalüasyonu gerçekleştirmesi beklenmektedir. MC'nin bunalıma karşıt olarak ileri sürdüğü ekonomik önlemlerin çözüm getiremeyeceği kesinlikle açıktır. Çünkü önlemler kapitalist bunalımın üstesinden hiç bir zaman gelememiştir, gelemeyecektir. Gelemeyecekleri için de ekonomik önlemlerini politik plânda alacakları önlemlerle tamamlama yoluna gideceklerdir. Faşizmin tırmanışını hızlandıracaklardır. Açık faşist diktatörlüğü getirmenin yollarını zorlayacaklardır.

Egemen burjuvazinin faşizm özlemlerine karşı, demokrasi güçlerinin güncel görevi eylem birliğini geliştirmek ve eylem birliğini programlı ve örgütlü bir aşamaya (Ulusal Demokratik Cephe) yükseltmektir. Bu güncel görev ayrım noktalarını değil, ortak savaşım hedeflerini bulup çıkartmayı zorunlu kılar. Tüm ulusal demokratik güçlerin ortak eylem platformunda birleşmesiyledir ki, UDC yolunda kalıcı mevziler elde edilecek, demokrasi ve faşizm ikileminin ibresi demokratik güçlerden yana kayacaktır. Yoksa, egemen burjuvazi ve onun politik temsilcisi MC emekçi halkımıza yoksulluk ve yıkımdan başka birşey getirmeyen ekonomik önlemlerini, açık faşist diktatörlüğü getirme sürecindeki yeni politik önlemlerle tamamlayabilecektir. Bunlara geçit vermemek ve MC'nin saldırılarını püskürterek demokratik bir iktidarı işbaşına geçirmek günün görevidir.

ortaöğrenim

77-78 77-78 77-78 ÖĞRETİM YILINDA DAHA İLERİ!

Yeni bir öğretim yılı yaklaşıyor. Gerici, faşist, egemen güçler ortaöğrenim kurumlarındaki baskı ve terörü katmerleştirme çabalarını sürdürüyorlar. Bu, son günlerde sık sık televizyon, radyo ve basında yayınlanan, gözdağı veren demeçlerde, konuşmalarda da kendini gösteriyor. MC ve onun kuyrukçuları «Okullara politika sokulmayacağından, anarşiyi önlemek için daha sıkı tedbirler alacaklarından, bu konuda disiplin yönetmeliğinin daha da yoğun olarak işletileceğinden» sözediyorlar. Okullara komando sürülerini saldırtanlar, ders kitaplarıyla, faşist disiplin yönetmeliğiyle, not sistemiyle, okullara burjuva politikasının en iğrencini, en insanlık dışı olanını sokanlar, şimdi kalkmış «anarşiden», «okullara politika sokulmayacağından» dem vuruyorlar. **Ve bütün bunların ardından da «daha sıkı tedbirler» yaygarasını koparıyorlar. Bunlar,** halkımızla açıktan **açığa** alay ediyorlar.

Amaç açıktır. **Hedef,** ortaöğrenim gençliğinin yükselen demokratik lise savaşımını sindirmek, her demokratik istemi bastırmak ve bugüne kadar kazanılmış olan hakları geri almaktır.

İlerici ortaöğrenim gençliği bütün bu oyunlara karşı sürekli uyanık olmalıdır. 77 - 78 öğretim yılında bu doğrultuda mevcut kazanımları korumak, bunlardan biri olan eğitsel kolları işleterek, okul birim örgütlenmeleri olan Öğrenci Birlikleri'ni tek tek okullarda oluşturarak yeni kazanımlar elde etmek gibi dirimsel görevler bizi bekliyor. Böylece faşizmin ortaöğrenim kurumlarındaki mevzileri tek tek ele geçirme çabaları boşa çıkarılabilir.

İLERİCİ ORTAÖĞRENİMLİ GENÇLER,

77 - 78 ÖĞRETİM YILINI DEMOKRATİK LİSE SAVAŞIMINDA YENİ BİR DÖNÜM NOKTASI YAPMAK İÇİN ELELE, **OMUZ OMUZA İLERİ!**

Ders kitapları üzerine dönen yeni aldatmacalara karşı uyanık olalım!

MC'nin gerici - faşist ders kitaplarına karşı savaşım bütün canlılığı ile sürüyor. Geçtiğimiz günlerde, **25 Temmuz 1977 tarihli Tebliğler Dergisi**'nde yapılan bir açıklamayla ders kitaplarının **«Gerekli ölçüde değişiklik ve düzeltmeler yapıldıktan sonra yeniden basılacağı»** ve öğrencilerin, **«Kamuoyunun tepkisine neden olan bölümleri»** okumayacakları belirtilmektedir. Görüldüğü gibi gerici - faşist karması MC ders kitaplarından vazgeçmemiştir. Ve ezici yığınların bütün özlemlerine karşıt olarak bunları yeni oyunlarla dayatma girişimindedir. Şüphesiz ki MC'yi böylesi bir çabaya yönelten neden, ortaöğrenim gençliğinin yanısıra tüm ulusal demokratik güçlerin soruna inatla asılmasıdır, etkin savaşımıdır. İşte bunun için MC, kitaplardaki **«Gerekli ölçüde değişiklik ve düzeltmeler»** aldatmacasıyla geniş yığınların gözlerini boyamayı ve böylece, oluşan büyük tepkiyi yumuşatarak sorunun geçiştirileceğini düşlemektedir. Bu konuda ilerici ortaöğrenim gençliği ve tüm ilerici, yurtsever, demokratik kamuoyu uyanık olmalıdır. Bilinmelidir ki, bu kitapların bir kaç sayfasının değiştirilmesi soruna çözüm getirmez. Çünkü bunlar egemen güçler tarafından insanlık ve bilim düşmanı kişilere, halk çocuklarının şartlandırılması amacına yönelik olarak özellikle hazırlattırılmıştır. Yani bütünüyle gerici - faşist niteliktedirler.

Diğer yandan işbirlikçi egemen güçlerin ders kitapları üzerinde yarattıkları vurgunlarla halkımızın sırtından toplanan paralar, kitap tüccarlarının, kâğıt şirketlerinin kasalarına dolmuştur. **Bakanlık depolarında 150 milyon liralık okutulmasından vazgeçilen kitap vardır. MC'nin Eğitim Bakanlığı ilkönce 1977 - 1978 öğretim yılında okunacak kitapları kendisine ayrılan 192 milyon lira ödeneği 5 ayda tüketerek basmış, daha sonra da 22 ders kitabının bazı bölümlerini değiştirmek için yeniden basılması gerekçesiyle Maliye Bakanlığından 100 milyon ek ödenek istemiştir.** İşte MC, emekçi, yoksul halkımızın alınterini, parasını böylesine, bir mirasyedi gibi harvurup harman savurmaktadır.

Artık ders kitapları üzerinde dönen milyonluk vurgunlara ve çeşitli oyunlara son vermek önemli bir ulusal sorun olmuştur. Bu sorun aynı zamanda bütün ilerici, devrimci, yurtsever, demokratik güçlerin MC'ye karşı savaşımında birleşebileceği ortak noktalardan birisidir. MC'nin en çok köşeye sıkıştığı noktalardan biri olan bu soruna, ortaöğrenim gençliği demokratik lise savaşımının bugünkü odak noktası olarak, tüm ulusal demokratik güçler MC'nin yıkılmasında savaşımın önemli bir halkası olarak yüklenmelidirler.

GERİCİ, FAŞİST DERS KİTAPLARI BÜTÜNÜYLE BİR AN ÖNCE TOPLATILMALI VE YENİ KİTAPLARIN HAZIRLANMASI İÇİN, İLERİCİ - DEVRİMCİ İŞÇİ, ÖĞRENCİ, ÖĞRETMEN KURULUŞLARININ, BİLİM ADAMLARININ VE TÜRK DİL KURUMUNUN DA KATILACAĞI, BİLİMSEL, DEMOKRATİK VE ÖZERK BİR KURUL OLUŞTURULMALIDIR!

LİSELİ GENÇLER GREVCİLERLE ELELE

İşçi - gençlik dayanışmasının en somut biçimleri, bugün, büyük sermayenin sömürü ve talan örgütü MESS'e karşı canla başla direnen 40 bin savaşkan MADEN - İŞ işçisinin grev alanlarında gelişip, pekişiyor.

MC'nin gerici, faşist eğitim politikasına karşı işçi sınıfının biliminden, savaşımından esinlenerek savaş alanlarındaki yerini alan ortaöğrenim gençliği de bu dayanışmayı unutmuyor. Özellikle ortaöğrenim gençliğinin demokratik yığınsal örgütlenme çabalarının bugün ulaştığı aşama, işçi sınıfıyla dayanışmaya ayrı bir önem ve anlam kazandırıyor.

Geçtiğimiz günlerde İstanbul'un dört bir yanından gelen 200'ü aşkın liseli genç MAN ve Profilo fabrikalarına gittiler. Yiğit grevcilerle omuz omuza durup, elele verip halay çektiler, türküler söylediler. Büyük bir coşku ile şanlı MADEN - İŞ'in savaşerlerini selamladılar.

Ortaöğrenim gençliği bu coşkusunda haklıdır. Çünkü işçi sınıfı toplumdaki bütün horlanan, baskı, sömürü ve zulüm gören kesimlere olduğu gibi, onların sorunlarına da köklü çözüm yolunu göstermektedir. Ve bu yolda yığınların en önünde yürümektedir. İşte bunun için ortaöğrenim gençliği işçi sınıfının ateşli bir yandaşıdır. Ortaöğrenim gençliği bu dayanışma bayrağını bir an olsun elden bırakmıyacak, sürekli yükseklerde dalgalandıracaktır.

SELAM OLSUN MADEN - İŞ' İN YİĞİT SAVAŞERLERİNE!

YAŞASIN İLERİCİ ORTAÖĞRENİM GENÇLİĞİNİN YOLUNU AYDINLATAN İŞÇİ SINIFIMIZ VE ONUN BİRİCİK DEVRİMCİ SENDİKAL ÖRGÜTÜ DİSK!

dünya gençliği şili'nin yanındadır.

Şili'ye faşizm çöreklendiğinden beri bir an olsun yalnız kalmadı Şili halkı ve gençliği. Onlar cuntaya karşı savaş verirken, dünya gençliği arkalarındaydı. Toplama kamplarında, işkence merkezlerinde canı pahasına direnirken arkalarındaydı. T ü m dünya gençliğinin yüreği Şili'li yurtseverlerin yüreği ile eş zamanlı attı ve atıyor.

Her üniversite, her okul, gençlerin toplandığı her birlik, faşist cuntaya karşı anti - faşist savaşımın bilendiği birer merkez oluyor ve olmalıdır da. Çünkü uluslararası dayanışma cuntaya k a r ş ı savaşan yurtseverleri bir kez daha yüreklendiriyor. Daha önce cuntaya karşı olanlar bile anti - faşist cepheye katılıyorlar bu dayanışma sayesinde. Eğer bugün Luis Corvalan özgürse, Gladys Marin özgürse, Antonio Lea, Patricia Munoz, Edgar do Enrique Kirberg ve diğerleri Şili halkının sesini dünyaya duyurabiliyorlarsa, bu uluslararası anti - emperyalist ve anti - faşist dayanışma sayesindedir.

1973'ten beri her 11 Eylül'de gençlik ve öğrenciler ülkelerinin diğer demokratik güçleri ile birlikte büyük çaplı gösteriler düzenliyorlar. Bu gösterilerde DDGF ve UÖB hep ön saftadır. Şili ile uluslararası dayanışma hareketlerine İngiltere'de düzenlenen **«Şili gençliği ve Öğrencilerine karşı Faşist Cunta'nın Cinayetleri Üzerine Uluslararası Öğrenci Semineri»**; UÖB, DDGF ve diğer uluslararası gençlik ve öğrenci örgütlerince 1976'da Karakas'ta düzenlenen **«Şili ile Dayanışma İçin Latin Amerika Üniversiteleri Toplantısı»**, **«13. Avrupa Öğrenci Toplantısı»** örnek olarak gösterilebilir.

1976 Eylül'ünde Meksiko'da yapılan **«Şili ile Dayanışma Öğrenci ve Gençlik Toplantısı»** gençliğin uluslararası dayanışmasının en güzel örneklerinden biri olmuştur.

Her 8 Mayıs'ta **«Şili'nin ve Üniversitelerinin faşizm den kurtulması için»** ortak belgisi ile düzenlenen olağanüstü gösteriler tüm dünyada büyük yankılar yaratmaktadır.

Bugün uluslararası gençlik ve öğrenci hareketi şunları talep ediyor :

- Eğitim, bilim, kültür ve enformasyon işçilerinin tüm öğrencilerin ve toplama kamplarında, hapishanelerde bulunan herkesin derhal serbest bırakılması;
- «Kaybolmuş mahkûmların» durumlarının derhal açıklanması;
- DİNA (Şili Gestaposu) nın dağıtılması;
- Tüm öğrenci, öğretim üyesi ve üniversite memurlarının, Şili işçi örgütlerinin yasallaştırılması;
- BM İnsan Hakları Bildirgesinde belirtilen tüm hakların derhal geri verilmesi;
- Eğitime askeri müdahalenin sona erdirilmesi, üniversitelerin organik yapılarında varolan demokratik ilkelerin yeniden kurulması...

3. ODİGİTİS FESTİVALİ YAPILDI.

15 - 19 Eylül tarihleri arasında Yunanistan Komünist Gençlik Örgütü (KNE) tüm ulusal, bölgesel ve uluslararası gençlik ve öğrenci örgütlerinin katılacağı «ODİGİTİS - ÖNCÜ» festivalini düzenledi. Bu festival Ortadoğu ve Balkanlar'da gençliğin barış, dostluk ve uluslararası anti - emperyalist dayanışmanın geliştirilmesi yolunda atılan önemli bir adımdır. Yunanistan gençlik hareketi ve bu konuyla ilgili aydınlatıcı haberimizi önümüzdeki sayıda sunacağımızı okuyucularımıza duyururuz.

güney afrika kurtuluş savaşımında öğrencilerin yeri

Güney Afrika'daki ırkçı faşist rejime karşı savaşım, 1976 Soweto olaylarından sonra hızla gelişti. Anımsanacağı gibi, 16 Haziran 1976'da faşist polis Soweto'da gösteri yapan zenci öğrencilere ateş açmış, birçoğunu öldürmüştü. Gösterinin amacı, ırkçı yönetimin izlediği ayrıcalıklı eğitim politikasını protesto etmekti. Aslında, G. Afrika'lı zenci öğrencilerin bu tip eğitim politikasına karşı mücadeleleri yeni değildir. 1940'larda Afrika Ulusal Kongresi (AUK) Gençlik Birliği'nin kurulmasıyla beraber gençlerin ve öğrencilerin ulusal kurtuluş savaşımına katılımları daha bir hız kazanmıştı. AUK'nin eylemlerinin militanlığı da, savaşıma katılan bu taze kan sayesinde artmıştı. Bu gençliğin içinde öğrencilerin de ayrı bir yeri vardı.

G. Afrika öğrencileri, kendilerine uygulanan düşük seviyeli ayrı eğitim sisteminin, onların eğitimine çok az parasal fon ayrılmasının, öğrenimde kendi dillerini kullanamamalarının, bir çoğunun yurt dışında eğitim görmek zorunda kalmasının temel nedeninin aslında ülkelerindeki ırkçı faşist yönetim ve ulusal baskı olduğunu biliyorlar. Bu nedenle, bu istekler için verdikleri savaşımdan zerrece vazgeçmeden, savaşımlarını halklarının kurtuluş savaşımları ile birleştiriyorlar. Emperyalizmin şu son zamanlarda G. Afrika üzerindeki baskısını arttırdığını biliyorlar. Irkçı faşist yönetim zaten, ancak gelişmiş kapitalist ülkelerden aldığı yardımlarla yerli halkı baskı altında tutup yönetimde kalabilmektedir. Şimdi de iki yüzlü oyunlarını arttırıyorlar. F. Almanya, Fransa ve İsrail, G. Afrika üzerinde yeni oyunlar düzenliyorlar. Fransa, G. Afrika ile nükleer ilişkiler kurmak istiyor. NATO'ya benzer olarak kurulacak olan SATO'ya (Güney Atlantik Paktı) G. Afrika'nın alınacağı bildiriliyor. G. Afrika öğrencileri ise, bütün bunların hem kendi halklarının, hem de dünya halklarının çıkarlarına karşıt olduğunun farkındalar. Bu nedenle, savaşımlarını hızlandırıyorlar ve genel kurtuluş savaşımı ile daha çok kaynaşıyorlar.

Bu savaşımda yalnız değiller; büyük uluslararası destek görüyorlar. Uluslararası Öğrenci Birliği (U Ö B) 'nin 11. Kongresi'nin G. Afrika konusunda aldığı karar, bu öğrenci dayanışmasının temelini oluşturuyor. **UÖB, Bütün - Afrika Öğrenci Birliği ve Gana Ulusal Öğrenci Birliği**'nin beraberce Accra'da düzenledikleri toplantı bu dayanışmaya ışık tutuyor. UÖB, G. Afrika'lı öğrencilere çeşitli politik ve maddi yardım sağlamaktadır. Ülke dışında öğrenim görmek zorunda kalan —ki öğrencilerin öğrenim görmeleri kurtuluş hareketi açısından büyük bir öneme sahiptir— öğrencilere UÖB burs vermektedir. BM'nin G. Afrika'ya silah ambargosu koyma kararının hayata geçirilmesi için, ırk ayırımını protesto etmek için, ucuz işgücünün sömürülmesi doğrultusunda yapılan emperyalist yatırımların ve G. Afrika mallarının boykot edilmesi için eylemler yürütüyor. G. Afrika öğrencileri ve halkı, kendilerini politik, maddi ve ekonomik yönden desteklemeleri için bütün demokratik güçlerin harekete geçmelerini talep etmektedir.

G. Afrika öğrencileri ve halkı, emperyalizmin ve ırkçılığın kesin yenilgiye uğratılmadan barış ye demokrasi savaşımının başarıya ulaşamıyacağını biliyorlar. Yönetim siyah çoğunluğa geçmeden, BM kararları tanınmadan ve SWAPO'nun yukarıdaki şartları kabul edilmeden barışçı düzenlemelerin olamayacağını söyleyerek, zafere doğru ilerliyorlar.

ho shi minh' in öğütleri yerine getiriliyor

3 Eylül Ho Amca'nın 10. ölüm yıldönümüdür.

Ho Amca vasiyetinde söyle diyordu : «... Kuzeydeki ve Güneydeki vatandaşlarımız muhakkak birleşecek ve aynı çatı altında toplanacaklardır... Benim son isteğim, partimin ve halkımın tüm güçlerini birleştirerek barış dolu, yeniden kurulmuş, bağımsız, demokratik ve refah içinde bir Vietnam yaratmaları ve dünya devrim hareketine değerli katkılarda bulunmalarıdır.» 30 Nisan 1975'te devrimci birliklerin Saygon'a girmeleri ve buradaki kukla hükümetin düşmesi, Ho Amca'nın vasiyetinin yerine getirilmesinin bir parçasıydı.

Vietnam Halkı 1954'te Dien Bien Phu zaferi ile Fransız emperyalizmini kesin yenilgiye uğratmıştı. 1965 Mart'ında ise Amerikan emperyalizmi silahlı işgale başladı. 30 Nisan 1975'te Güney Vietnam'ın kukla Saygon hükümetinin yurtsever güçlere teslim olmasıyla, Japon, İngiliz, Fransız ve ABD saldırganlığına karşı verilen 30 yıllık savaş noktalandı. 24 Haziran 1976'da Birleşik Ulusal Kongre'nin, 22 yıldan beri suni olarak bölünmüş olan ülkeyi tek bir Vietnam Sosyalist Cumhuriyeti olarak ilân etmesi, Ho Amca'nın vasiyetinde atılmış bir başka adımdı.

Burada gençliğe büyük görevler düşüyor. Gönüllü çalışma merkezlerindeki binlerce genç, kimyasal silahların kullanılmaz duruma getirdiği toprakları ıslah etmek için çalışıyor, ekonominin diğer kesimlerinin onarılmasına yardım ediyorlar. Bütün bu alanlarda, kitle örgütleri büyük bir coşku ile işe sarılmışlar ve gelecekteki büyük başarılar; gönüllü emeğin büyük kitleler halinde ekonominin yeniden kurulmasına yönlendirilmesiyle, sporun ve kültürün geliştirilmesiyle ve gençlik ve öğrenci örgütlerinin genişletilmesi ve güçlendirilmesiyle güvence altına alınmış olmaktadır. Bu gençlik örgütleri bu gün 500 bin üyeyi ve 200 binden fazla Piyoner'i (çocuk örgütü) kapsamaktadır.

Öğrenci gençlik önünde büyük olanaklar açılmaktadır. Örneğin, Da Nang'taki bir üniversite her yıl öğrenci sayısını 500 kişi arttırmakta, bütün öğrencilere burs verilmekte; öğrenimin yüzde 50'si pratik ve laboratuvar çalışmalarına ayrılmaktadır. Tüm dünya gençliği ve öğrencileri de onlarla beraberdir. Uluslararası Öğrenciler Birliği (UÖB), Dünya Demokratik Gençlik Federasyonu (DDGF) ve diğer gençlik örgütleri, Vietnam gençliğinin kahramanlık sembolü olan Nguyen Van Troi adına (G. Vietnam kukla hükümeti tarafından 1964'te öldürülen bir öğrenci militan) bir teknik okul yaptırdılar; yıllardır sürdürdükleri diğer desteklerinin yanında...

Böylece, ölümünün 10. yıldönümünde Ho Amca'nın vasiyeti Vietnam halkının yolunu yine aydınlatıyor, aydılatacak.

ŞİLİ HALKIYLA EL ELE

Şili'de «Halk Birliği»nin iktidara geldiği 1970'den sonra Şili'nin zengin kültür ve sanat geleneği halka yayıldı. Neruda'nın dizeleri dudaklardaydı. Sokaklar, meydanlar büyük duvar resimleriyle dolmuştu. Emekçi halkın şarkıcıları fabrikalardan köylere tüm Şili'yi dolaşıyorlardı. Mahallelerde, okullarda, fabrikalarda, tiyatro grupları kuruluyordu.

İnsanca olan her şeye olduğu gibi sanata da düşman olan faşizm, Şili'de de «Halk Birliği Hükümeti» süresince gelişen sanatı yerle bir etti. Ozanlar öldürüldü, evleri yağmalandı, kitapları yakıldı. Gitarıyla özgürlük türküleri söyleyenlerin elleri kesildi. Sinemacılar sokaklarda faşist cuntanın katliamlarını çekerlerken kurşunlandılar, tankların altında ezildiler.

SAVAŞIM SÜRÜYOR

Bugün yurtlarını terketmek zorunda kalan Şili'li sanatçılar dış ülkelerde özgürlük savaşını sürdürüyorlar. Şili halkının özgürlük savaşımı tüm dünya halklarının faşizme ve emperyalizme karşı olan savaşımıyla birleşiyor. Şili cuntasının devrilmesi için savaşan dünya halkları yüzyıllardır biriktirdikleri kültürlerini, tüm bilimi, sanatı savunuyorlar.

Ülkemizin ilerici sanatçıları da yapıtlarında Şili halkının özgürlük savaşımına daha çok yansıtarak özgürlük için savaşan halklarla olan dayanışmalarını güçlendirmelidirler. Bu uluslararası dayanışma yalnız Şili halkının savaşımına değil, ülkemizde de tırmanan faşizme karşı demokrasi ve özgürlük savaşımına katkıda bulunacak, hız verecektir. Bu yüzden sanatçılarımızın yapıtlarında Şili halkı ile dayanışmalarını geniş ölçüde dile getirmeleri yalnız uluslararası değil, ulusal bir insanlık görevidir de.

ASKERLER EVLERİNE DÖNDÜĞÜNDE

Uzak, küçük evlerine
döndüklerinde askerler
kapıda karşılar onları soru soran sessiz yüzler:
gerçek bir insan mıydın, yoksa bir katil mi?
Avuçlarına indirir gözlerini asker
asker ve bakışları cevap verir;
kardeşim, bir askerden daha iyi, kim bilebilir ki
kirli kana bulamışsa ellerini
Askeri, kardeşinden daha iyi kim görür
kim sever askeri daha fazla anasından
askerden, kim nefret eder sevgilisinden fazla
eğer başkalarının aşklarını boşmuşsa
Uzak, küçük evlerine
döndüklerinde askerler
kapıda karşılar onları soru soran sessiz yüzler :
gerçek bir insan mıydın, yoksa bir katil mi?

(Bu şiir, genç bir Şili'linin UÖB'ün düzenlediği Pablo Neruda Yarışması'na gönderdiği yarışma şiiridir.)

SİNEMA

«YOLDAŞ LUÇO» ADLI FİLM LUİS CORVALAN'A ADANDI.

Sovyetler Birliği belgesel filmler stüdyosu tarafından hazırlanan «Yoldaş Luço» adlı belgesel film Moskova'da gösterildi. Luis Corvalan'a adanan filmde Sovyetler Birliği'nin, diğer sosyalist ülkelerin ve ilerici kamuoyunun çabaları sonucunda faşist Şili cuntasının demir parmaklıkları arasından kurtarılan Şili Komünist Partisi Genel Sekreteri' nin SSCB'ne gelişi canlandırılıyor. Filmde SBKP MK Genel Sekreteri Leonid Brejnev'in Luis Corvalan'ı samimiyetle karşılayışı ve Şili'li demokrasi savaşçısına Lenin nişanı verilişi anlatılıyor.

«LA ESMERALDA DEFOL!» YÜRÜYÜŞÜ FİLME ALINDI

İGD Sinema Kolu, ilericilerin, sosyalistlerin faşist Pinoşe'nin gemisine geçit vermeyip ülkemiz karasularından kovalayan bu uluslararası dayanışmayı belgelemiştir. Çekilen filmin banyo, kurgu ve seslendirme işlemleri tamamlanmış ve film ilk kez 11 Eylül günü İGD Genel Merkezi ve şubelerinde yapılan Şili Halkıyla Dayanışma Toplantısında gösterilmiştir.

İGD Sinema Kolu'nun ayrıca «Faşizme Geçit Yok,» «Tofaş Cinayeti» ve «1 Mayıs 1977'de İGD» adlı filmleri hazırlanmış durumdadır.

—barış güvercinleri—

Hasan İzzettin Dinamo

Barış, özellikle ölümsüz barış, insan düşüncesinin mutluluğu anladığı günden beri büyük düşünürlerin, şairlerin baş düşüncesi olmuştur. Peygamberler, büyük din adamları ise sonsuz barışı öbür dünyada yaşanacak kavgasız, gürültüsüz mutluluk günleri o l a r a k düşünmüşlerdir. Buna göre, yeryüzünde ölümsüz barış yoktur. Bu, gerçekçi felsefenin, daha doğrusu marksist düşüncenin karşısında zavallı bir düşünce olarak kalır. Marksist düşünce, savaşı ortadan kaldırmak üzere bir dev manivela olarak gelişmekte, ölümsüz barışı yeryüzünde insanoğluna tattırmak uğruna bunun başlangıçları olarak bilimsel uygulamalara girişmektedir.

Üretim araçlarını kendi malı olarak kullanacak olan işçi sınıfı, kendiliğinden barışa girecektir. Barış, bugün, Nietsche'nin dediği gibi ancak iyi bir savaş için bir araç olduğu sürece faşizmin cephaneliği, tersanesi, silah fabrikası olarak kalacak, bu süre içinde hazırlanan kapitalizmin öncüsü faşizm, barışçıl ya da güçsüz ulusların ekin tarlalarında tank eğitimleri yapacaktır. Barışı eskiden beri fırtınasız bir mutluluk bahçesi olarak benimseyen şairler, düşünürler bunun simgesini ak bir güvercinin gagasında taşıdığı gümüş bir zeytin dalı olarak betimlemişlerdir. Ne yazık ki, ikinci dünya savaşında bu güzelim ak güvercini Alman Nazileriyle Mussolini faşistleri kanlı savaş meydanlarında kızartıp yediler. Görülüyor ki, bugün de kızartıp yiyebilecek ak barış güvercinleri aramağa başlayan Hitler'in, Mussolini'nin manevi torunları, batının, doğunun iflah olmaz yığınlarının safları arasında yine başk...ırmağa başlamışlardır.

Kapitalist sistemin egemenleri, bundan sonra, paralı asker olarak hep faşizm azmanlarını kullanacaklardır. Üretim sisteminin tek tek bireylerin ellerinde kaldığı sürece yeryüzünde sürekli bir barıştan sözedilemez. Ölümsüz barışın dev kaldıracı, işçi sınıfının elindedir. Onun ayak sesleri çoğalıp senfonik bir güç kazandıkça savaşsız bir dünyaya, bir ölümsüz barış dünyasına doğru dönüşsüz yürüyüş başlayacaktır. Üçüncü bir dünya savaşına başlamak üzere korkunç yumurtasının içinde dönüp duran bunun kabuklarını çelik gagasıyla kırıp güneşe çıkmak üzere bulunan dünya faşizmini tuz buz edebilmek için, anlaşılan, bir kez daha, belki de son kez işçi sınıfının kaldıracını kullanmak gerekecektir.

BİZE KATILIN!

LATİN AMERİKA FİLM YAPIMCILARI HAPSEDİLİYOR VE İŞKENCE GÖRÜYORLAR

Biz, Latin Amerika'da hapsedilen, işkence gören ve hatta öldürülen arkadaş film yapımcılarını merak ediyoruz. Carmen Bueno ve Jorge Müller 29 Kasım 1974'de Şili gizlipolisince tutuklandıkları zaman bir film üzerinde beraber çalışıyorlardı. Halbuki Şili'li yetkililer onların hapsedilmesini açıklamayı reddettiler. Onların Santiago dışında Tres Alamos toplama kampında tutuldukları öğrenildi. Son zamanlarda serbest bırakılan iki mahkûm Carmen ve Jorge'u orada gördüklerini doğruladılar. Hem Carmen, hem de Jorge'un dövmelere ve elektrik akımıyla işkenceye maruz bırakıldıklarını naklettiler. Ayrıca tanıklar, Carmen, SIFA (Hava Kuvvetleri İstihbaratı) ve DINA (Ulusal İstihbarat Servisi) işkencecilerinin özel bir önemini kazandı... bir kaç hafta için zorbalıkla tecavüz edildiği uzun işkence bölümlerine her gün götürüldü. Onu bacakları yarı felç olmuş olarak geri getirirlerdi ve gece gündüz acı çığlıklarını duyardık,» diye anlattılar.

Biz Birleşik Devletler ve uluslararası film topluluğunun bütün üyelerini Carmen ve Jorge adına gayretlerini bize katmalarını kuvvetle ısrar ederiz.

Latin Amerika Filmcilerini Acil Savunma Komitesi

BU KİTABI MUTLAKA OKUYUN

«ATEŞ»İ OKUMADINIZ MI?
BİRAZCIK YARIM İNSANSINIZ!..

Ateş - Henri Barbüsse - Öncü Yayınları

«Henri Barbüsse'ün Ateş'ini okumayan bir işçinin, bir emekçinin ve bir hakiki münevverin kafası bir parça yarımdır. Ve bu kitabı sevinerek kütüphanesine sokmayan bir dil, insan kafası ve yüreğinin en büyük değerlerinden birinden mahrum kalmış demektir.» Böyle diyor, Nazım Hikmet.

Nazım Hikmet her yapıt üzerinde kolay kolay bu kadar iddialı sözler söylemiyeceğine göre, «Ateş»in bu gücü nereden gelmektedir? Sadece Nazım Hikmet değil, Lenin ve Dimitrov gibi sosyalizmin büyük ustaları da bu yapıtın değeri üzerinde durmuşlardır.

Kuşkusuz «Ateş» güçlü bir edebî yapıttır. Gerek konunun işlenişi, gerek anlatımı konusundaki olumlu düşünceyi her okuyucu kitabı bitirdikten sonra damağındaki en sevdiği tad olarak hisseder. Kullanılan sözcükler biraz eski olmakla birlikte, Türkçe içerisinde de bu duygular, kitabı bitirip üzerinde düşününce insanı sarmaktadır.

Bununla birlikte «Ateş»in asıl gücü, onun insanlığa iletmek istediği temada, yani emperyalist savaşlara karşı barış çağrısında gizlidir.

Birinci Dünya Savaşına katılan Barbüsse savaşın insanlara getirdiği yıkımı ve acıyı kendi gözlemleriyle yapıtına yansıtmış ve en önemlisi yapıtını anti - emperyalist, anti - militarist bilinçle zenginleştirmiştir. İşte «Ateş»in asıl gücü buradan gelmektedir.

Bu gücünden ötürüdür ki «Ateş» daha 1920'lerde sadece Fransa'da 230 bin satmış ve hemen hemen bütün dünya dillerine çevrilmiştir. Yine bu gücünden dolayı Henri Barbüsse 30 Ağustos 1935 de Moskova'da öldüğünde cenaze törenine yüzbinlerce Sovyet yurttaşı katılmış, yazarın doğduğu ülke olan Fransa'da 7 Eylül günü yapılan törene ise, 400 bin kişi katılmıştır.

Kuşkusuz yazarın cenaze törenine olan bu sıcak ve içten ilgi onun kişiliği ile de yakından ilgilidir. Çünkü Henri Barbüsse, küçük burjuva kesimden gelmesine rağmen, savaştan sonra yaptığı çalışmalarla uluslararası işçi hareketinin seçkin bir siması olarak belirmiştir. Bir çok uluslararası anti - emperyalist ve anti - militarist forumun etkin katılımcısı olan Barbüsse, bir çok uluslararası örgütün de kurucusu ve yöneticisidir.

Uluslararası işçi hareketinin bu değerli oğlunu Türkiyeli ilerici yurtsever gençler olarak 42. ölüm yıldönümünde saygıyla anarız. «Barbüsse'ün adı köhne dünya, yani esaret, harp ve sömürü dünyası ile mücadele eden milyonların bayrağı üzerinde ateş harflerle parlayacaktır.» (Dimitrov).

diyarbakır ve mardin egitim enstitülerinin kapatılması mc'nin gençlik düşmanı politikasının yansımasıdır.

MC başları hiç bir açıklama yapma zorunluluğu duymadan Diyarbakır ve Mardin Eğitim Enstitülerini kapattılar. Niye; Atatürk Eğitim Enstitüsü veya Buca Eğitim Enstitüleri değil de Diyarbakır ve Mardin Eğitim Enstitüleri? Çünkü her iki eğitim enstitüsü de ilerici - devrimci öğrencilerin etkin olduğu sayılı eğitim enstitülerinden ikisidir.

MC'nin Eğitim Enstitüleri politikasını geçen dönem hepimiz yakından izledik. Binlercemiz kendi pratiğinde yasadı.

Bilindiği gibi MC'nin tüm okulları faşistleştirme girişimleri ilk kez eğitim enstitülerinden başlamıştır. Bu politikanın agır sonuçları öğretmeninden, öğrencisine, hademesine değin; ilericiler, devrimciler kıyıma uğrarken, yaşanmıştır. Binlerce öğretmen yerinden yurdundan edilmiştir. Yine bu politika sonucu binlerce öğrenci sudan bahanelerle okullarından atılmış, başka okullara sürülmüştür.

Gerici, faşist güçler, diğer Eğitim Enstitülerinde gerici uygulamalarını Diyarbakır ve Eğitim Enstitüleri'nde gerçekleştiremediler. Tüm baskılara karşın ilerici, yurtsever, devrimci öğrenciler direnince sorunun çözümünü her iki eğitim enstitüsünü kapatmakta gördüler.

Diyarbakır ve Mardin Eğitim Enstitülerinin kapatılması sadece MC'nin eğitim enstitülerine yönelik politikasının bir bölümü olarak düşünülmemelidir. Kapatma olayı tehlikeli bir eğilimin başlangıcıdır. MC başları tüm okullarda bu yolu denemek isteyebilirler. Hatta bunu Milli Eğitim Bakanlığı'na bağlı bulunmayan yüksek okullar üzerinde de uygulamaya değin götürebilirler.

İlerici, devrimci gençler... Üniversiteleri, yüksek okulları, ilericilerin etkin oldukları tüm öğrenim kurumlarını kapatma girişimlerine karşı uyanık olalım. Özellikle hükümete üniversitelere el koyma yetkisi veren 1750 sayılı Üniversiteler Yasası'nın Anayasa Mahkemesince iptal edilen ilgili maddesinin yeniden gerici bir içerikle çıkartılması girişimlerine karşı çıkalım. Kısa vadede durumunu; gerici yasa tasarılarını işlerliğe sokarak kurtarma amacına yönelen MC'nin politikasına karşı savaşımı yükseltelim. Faşist karması MC'nin yeni bir takım yetkilerle donanmasını beraberinde getirecek gerici yasaların işlerlik kazanmasına olanak tanımayalım.

MAOCULAR BİR İLERİCİ GENCE SALDIRDI

Maocu bozguncular, ilerici yurtsever gençlik hareketine karşı gün geçtikçe daha saldırgan oluyorlar. İTÜ'de ilerici gençlere saldırarak yaralanmalarına neden olan maocuların Ege Üniversitesi'nde sopalı, bıçaklı, silahlı saldırıyı sürdürmeleri yurt düzeyinde sürdürülen maocu ihanetin bir parçasıdır. Ege Üniversitesi'nde de Maocular ilerici gençlerin sınavlara girişini engellemekte ve bu yolla okula gelişine engel olamadıkları ilerici gençleri baskı ve terörle sindirmek gibi faşist yöntemleri kullanmaktadırlar.

Nitekim 1.9.1977 günü sınava girmek için Fen Fakültesi'ne giden İGD üyesi ve Fen Fakültesi Zooloji Bölümü öğrencisi Hasan Asker Çeviel maocu bir grubun muştalı, zincirli, sopalı saldırısına uğramıştır. Başından yaralanan Hasan Asker Çeviel hastanede tedavi altına alınmıştır.

Saldırı olayını basına yazılı bir açıklama ile duyuran İGD İzmir Şubesi, basın açıklamasında; Okul Yöneticilerinin, sınavı engellenen arkadaşlarının durumunu yeniden incelemesini önermiştir.

İlerici yurtsever gençlere ve demokratik güçlere saldırıyı başlıca görevleri haline getiren maocu bozguncular karşı tavizsiz bir savaşım sürdürmenin zorunluluğu, ilerici bir gencin yaralanması olayı ile bir kez daha kendisini açık olarak göstermiştir. Bu olayın ışığında maoculuğa karşı savaşımın faşizme, faşizmin tırmanışına karşı savaşımdan ayrılamayacağı unutulmamalıdır.

DİYARBAKIR'DA FAŞİSTLERİN GÖREVİNİ MTTB'LİLER ÜSTLENİYOR

Diyarbakır'da önemli bir güç oluşturmayan faşist Ülkü Ocaklıların işlevini yerine getiren MTTB'lier gün geçtikçe saldırılarına hız vermektedirler. Geçen sayılarımızdan anımsanacağı gibi, hızla silahlanan MTTB'lilerin saldırı silahının sivri ucunu ilerici, yurt sever gençlere yönelttikleri görülmektedir. Son olarak 22 Ağustos günü Batman İGD Şubesine saldırarak bütün camlarını kırmaları, arkasından 25 Ağustos günü Diyarbakır'da saldırılarını Diyarbakır İGD Şubesi'ne karşı tekrarlamaları Diyarbakır ve çevresinde MTTB'de odaklaşan saldırıların somut örnekleridir.

Saldırganlar gerekli yanıtı ilerici yurtsever gençlerden almışlardır ancak, MTTB'lilerin saldırılarında hızlı bir tırmanış içerisinde oldukları da bir gerçektir. Hızlanan tehlike MTTB'nin saldırganlığına tüm kamuoyunun dikkatini çekeriz.

bizim köşemiz

TEKELCİ BASIN, ERMENİ MESELESİ VE UDC

Emperyalist güçler, uzun yıllar kendi çıkarları için şövenizm ve halklar arasında düşmanlık tohumlarını ekmiş, böl, parçala ve yönet politikasını uygulamıştır ve uyguluyor. Uygulama ise zaman zaman farklı biçimde olabiliyor.

Türkiye'de de gerici çevreler yıllardır bir Ermeni meselesini körüklemekte ve bundan yarar ummaktadır. Son günlerde 4 Ermeni kuruluşunun bombalanması somut örneklerdir.

Basına da yansıyan bombalama olaylarının ilki 22.8.1977 Pazartesi gecesi olmuştur. Genellikle emekçi ve yoksul Ermenilerin oturmakta olduğu Kumkapı semtindeki Ermeni kilisesi, yanındaki Bezciyan ortaokulu ve karşısındaki Patrikhane'ye birer dakika arayla tahrip gücü büyük bombalar atılmış, binalarda büyük hasar meydana gelmiş ve çevre halkında panik yaratmıştır. Bu olaydan iki gün sonra da aynı sokağın köşesinde bulunan Bezciyan Okulundan Yetişenler Derneği'ne de bomba atılmış, binanın ve çevredeki evlerin cam ve çerçeveleri kırılmıştır.

Birinci bombalama olayının sabahı çevre halkının telaşı henüz geçmemişken 5'er, 10'ar kişilik, faşist oldukları söylenen gruplar çevrede dolaşıp, bombalama nedeninin bir gün önce oralarda bir ramazan davulcusunun sözde Ermeniler tarafından dövülmesi olduğunu halka yaymışlardır.

Bu tamamen yalandır, provokasyondur.

Ülkemizde uzun yıllardır azınlık uluslar hor görülmüş, 2. sınıf vatandaş sayılmış hatta emperyalist güçlerin ve buradaki yerli uşaklarının tahrikleri ile kıyımlara, katliamlara uğramışlardır.

Daha 1915 yılında Alman emperyalistlerinin tahriklerinin de etkisiyle İttihatçılar 1,5 milyon Ermeniyi katlettiler, «Tek Türk Milleti» parolasıyla 1 milyon Kürt yerlerinden yurtlarından sürüldü. Yine 1955 6 Eylülünde gerici güçler nasıl İstanbul'da yüzlerce Ermeni ve Rum'u baskı ve terörle ezmiş, kilise ve vakıflara bombalar konmuşsa bugün de bu oyunları tezgâhladılar.

Şüphesiz faşistleri kışkırtmakta ve beslemede en büyük rolü tekelleriyle, çok uluslu şirketleriyle ülkemizi sömüren ABD emperyalistleri ve onların yerli işbirlikçileri oynamaktadır. Fakat bunun yanısıra geçenlerde besleme gazetelerden bir muhabirin, Amerika'da yaşayan, Amerikan holdingleriyle bütünleşmiş ve onların uşağı ve Türkiye'deki Ermeni halkıyla hiç bir ortak yanı bulunmayan birkaç Ermeni faşistiyle yapmış olduğu röportajın kışkırtıcı niteliğinin de büyük rolü vardır.

Önce şunu hatırlatırız: Amerika'da yaşayan bir avuç milyoner Ermeni kapitalistinin, Türkiye'deki Ermeni halkı ve emekçileri hakkında söz söyleme ve yargıya varmaya hakları yoktur. Olamaz. Bu hak sadece biz Ermeni ilericileri ve emekçilerinindir.

Geçmişte emperyalizmin işbirlikçisi egemen güçler işçi sınıfına, emekçi halkımıza baskı, terör uygulayıp yine gerici aşırı milliyetçi politikaları nedeniyle yapmış oldukları katliam anlarında dahi Ermeni burjuvazisi, Türk burjuvazisi ile sarmaşmıştır; Olan emekçi ve yoksul kesimlere olmuştur.

Bugün de durum böyledir. Amerika'daki üç - beş büyük kapitalist kârlarına kâr katmak, Amerikalı hissedarlarının gözünde makbul adam olmak ve böylece konumlarını daha da pekiştirmek için rahatça onların emperyalist, halk düşmanı politikalarına bilerek ve isteyerek hizmet etmektedirler.

CIA'nın isteği üzerine konsolos öldürmelerine yarısı hayali yarısı da CIA'nın güdümündeki tedhiş örgütleriyle sahip çıkıyorlar. O büyük örgütlerine sözümona sızmayı başaran bir muhabire «Türk hükümeti bizden özür dileyene dek konsolos ölümleri devam edebilir» diyerek Amerikalı ağalarını memnun ediyorlar ve o ağaların ülkemizdeki sözcüsü üç başlı çetenin ve onun vurucu faşist kanadının ekmeğine yağ sürüyorlar.

Bunu kullanmasını bilen tekelci basın gerici çevrelerdeki düşmanlık duygularını körüklüyor, en ufak bir iftirada dahi Ermeni meselesini gündeme getiriyor, yaygarayı koparıyor. Bu tür yazılarla gazetesinin tirajını mı yükseltmeyi amaçlıyor yoksa ağırlığı kışkırtıcılıkta mı topluyor. Olan yine kışın karda çorapsız tokyo ile yürümek zorunda kalan yoksul ve emekçi Ermenilere oluyor. Fakat büyük bir vakfın yönetim kurulunu ellerine geçirmiş ve gelirini vakfın tüzüğüne göre yoksul Ermenilere dağıtmaktansa ceplerine indiren, ve Türk burjuvazisi ile sıkı bağları olan 3 - 5 Ermeni kapitalisti paraları bir çırpıda boğazdaki restoranlarda yiyebiliyorlar. Kendilerine müracaat eden bir yüksek okul öğrencisine «Biz yılda otuz kişiye burs veririz, 31. gelse artık vermeyiz» diyebiliyorlar.

Bu durumda Türkiye'deki Ermeni halkının, ulusal ayrıcalıktan, asimilasyondan, baskı, terör ve sömürüden gerçek kurtuluşu, Türkiye'de işçi sınıfının ve halkının ulusal ve sosyal kurtuluşuyla sıkı sıkıya bağlıdır, onun bir parçasıdır. Ermeni işçileri, köylüleri ve emekçi halkının Amerika'daki birkaç ajanın demeçlerine ihtiyacı yoktur. Çünkü bugün artık yalnız değildir. Onun en yakın ve gerçek dostu, müttefiği Türkiye işçi sınıfı ve emekçi halkıdır.

Günmüzde bu iki halkın kitlesel dayanışması ve ortak eylemleri artık somuta geçmiştir. İlerici kuruluşlarda, demokratik derneklerde, 1 Mayıs mitinglerinde, her iki halkın ilericilerinin, demokratlarının ve sosyalistlerinin, birlikte, kol kola emperyalizme, faşizme ve gericiliğe karşı eylem birliği hayata geçmiştir.

Ezilen sınıflar olarak birlikte ezenlere, sömürenlere yani ülkemizde tekelci - işbirlikçi burjuvaziye karşı bilinçli ve kararlı savaşım vermelidirler. Konumuzun UDC ile ilgisi işte bu anti - tekelci güçbirliğindedir.

Bir grup ilerici yurtsever Ermeni

iyg sus-tu-ru-lamaz!

Türkiye ilerici gençliğinin sesi, dili olan gazetemiz «İlerici Yurtsever Gençlik» susturulamaz, engellenemez.

Çıktığımızdan bu yana Türkiye ilerici gençliğinin sözcüsü olan İYG, yurdumuzun dört bir yanında okunmakta, okutulmaktadır. Sadece Türkiye gençliğinin sözcüsü olmayan, Dünya gençliğini ve mücadelesini tanımamıza kapı açan İYG, şüphesiz ki burjuvazinin baskısına uğrayacak, engellenmek istenecek, susturulmaya çalışılacaktır. Türkiye ilerici gençliğinin devrimci geleneğini bağrında taşıyan ilerici yurtsever gençliği halkımızın ulusal ve sosyal kurtuluş mücadelesinin içine çeken, kurtuluşumuzun emekçi halkımızın yüce sosyalizm amacının içinde olduğu işçi sınıfı bilimi doğrultusunda gösteren gazetemiz gelişiyor, büyüyor. Bunun için de sürekli olarak saldırılara uğruyor, toplatılıyor, dağıtımı ve satışı engellenmek isteniyor. Bunun en son örneğini Beşiktaş pazarında gazete satan arkadaşlarımızın emniyet kuvvetleri tarafından gazete satışlarının engellenip, karakola götürülmesinden sonra aynı bölgede ikinci kez gazete satışı tekrardan engellenerek görülmüştür. Engelleme girişimlerinde Maocu bozkurtlar da etkin görevler üslenmektedir. İTÜ'de gazetemiz İlerici Yurtsever Gençlik'i satan ilerici gençlere saldırmaları bunun açık kanıtıdır.

Fakat hiç bir güç dilimizi kesemez ve susturamaz. Bunu tarihin tekerleğine çomak sokmaya çalışan burjuvazi ve özünde burjuva ideolojisinin savunuculuğunu yapan her türden ve boydan sapık akımlar bilmelidir.

"KAYBOLAN" YURTSEVERLERİ KURTARALIM!

Jorge Munoz

Jose Flores

Exequiel Ponce

Carlos Lorca

Carlos Contreras

Victor Diaz

Ricardo Lagos

Tam dört yıl oldu. Şili üzerine Pinoşe denen örümcek çökeli. Tam dört yıldır binlerce Şili'li ilericinin, yurtseverin, demokratın kanına giriyor, insanlık havarisi bay Carter'lerin, «barış ödülü» sahibi Kissinger'lerin emrindeki faşist çete. Enflasyon yılda % 380. Üç milyondan fazla hiç bir kazancı olmayan insan. Çoğu işçi, genç ve öğrenci 8500 tutuklu. 60'dan fazla toplama kampı ve işkence merkezi. Bir zamanlar Neruda'nın özgürlük şiirleri okuduğu, Viktor Jara'nın türküler yaktığı, Allende'lerin, Corvalan'ların ülkesi sözünü ettiğimiz.

Ama daha korkunç bir dram yaşanıyor Şili'de. Belki de Şili trajedisinin en acıklı bölümü. 2500'den fazla ilerici, yurtsever «KAYIP!» Sili faşist cuntası onları ne tutuklu, ne de mahkûm olarak kabul ediyor. Nerede, ne oldukları belli değil. 1976'da Santiago'da yapılan Amerika Devletleri toplantısı öncesinde 360 tutukluyu salıverdi Pinoşe cuntası. Ve yeniden tutukladı. Hemen ardından Şili Gestaposu DİNA ülkede adam kaçırmalara girişti. Kimin nerede kaçırıldığı somut delillerle ortada iken habersiz görünüyor Şili cuntası. Hemen ardından cuntanın adalet konseyi 3300 politik tutuklu bulunduğunu açıklıyor.

Bugün DINA güpegündüz adam kaçırıyor. Evde, okulda, sokakta, işyerinde. «Kaybolanlar» sendika, gençlik ve demokratik kuruluşların liderleri.

Aralarında Şili Komünist Gençlik Sekreteri Jose Weibel, Sosyalist Gençlik Örgütü Genel Sekreteri Carlos Lorca, gençlik lideri Carlos Contreras, Şili Komünist Gençlik Örgütü eski Genel Sekreteri, Gladys Marin'in kocası Jorge Munoz, eski öğrenci lideri ve Sosyalist Parti Merkez Yürütme Kurulu üyesi Ricardo Lagos da bulunuyor.

Şili Katolik Kilisesi üç kez basvurdu cuntaya. Hem de delillerle birlikte. Ama reddetti cunta.

Bugün ortada bir gerçek var. O da 2500 kişinin «kayıp» olduğu. Dünya kamuoyu, barışsever güçler, bu arada Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonu kaybolan Şili'li yurtseverler için girişimde bulunuyorlar.

Tüm dünya gençliğine, bu arada bize, ilerici yurtsever Türkiye gençliğine ve tüm Türkiye'li demokratik güçlere büyük sorumluluklar düşüyor. Uluslararası anti - emperyalist, anti - faşist dayanışmayı güçlendirmemiz gerekiyor.

İlerici Yurtsever Gençlik Gazetesi olarak tüm Türkiyeli yurtseverlere ve demokratik kuruluşlara sesleniyoruz. Şili'de «kaybolan» 2500 kişi için güçlerimizi birleştirelim. Türkiye ve dünya çapında girişimlerde bulunalım. Bu insanlık dışı ve iğrenç durumu, faşist Şili cuntasını Türkiyeli yurtseverlere teşhir edelim.

NELER YAPABİLİRSİNİZ?

1 — Şili'de «kaybolan» yurtseverler sorununun toplumsal, politik, dinsel, kültürel, parlamenter ya da uluslararası örgütlerde görüşülmesi için girişimde bulunmak.

2 — Birleşmiş Milletler İnsan Hakları Komisyonunun 31/124 nolu kaybolan politik tutukluların ortaya çıkarılması için aldığı kararın uygulanması için baskıda bulunmak.

3 — Augusto Pinochet - Diego Portale Binası - Santiago, Şili Askeri Cunta - Diego Portale Binası, Santiago Şili. Şili Adalet Divanı - Şili.

Yukarıdaki adreslere ve her ülkedeki Şili Büyükelçilikleri ve konsolosluklarına sürekli olarak bildiriler ve öneriler götürmek.

4 — Mr. Kurt Waldheim - BM Genel Sekreteri Newyork - ABD.

adresine somut öneriler ve istekler götürmek.

— Şili'de kaybolan yurtseverlerin aileleri, avukatları ve onları savunan örgütleri ile somut dayanışmaya girmek.

— Ulusal ve uluslararası düzeyde dayanışma toplantıları ve kampanyaları düzenlemek.

Birleşmiş Milletler, İnsan Hakları Komisyonu Ad Hoc Çalışma Grubu - Milletler Binası Cenova - İsviçre.

Amerika Devletleri İnsan Hakları Komisyonu Waşington - ABD.

— Cuntayı politik, ekonomik, diplomatik olarak tecrit etmek için her türlü girişimlerde bulunmak.

AMAÇ, 2500 KİŞİNİN HAYATINI KURTARMAKTIR. DİNA'NIN İŞKENCE MERKEZLERİNİN ORTADAN KALDIRILMASIDIR. İNSANLIK DIŞI ŞİLİ FAŞİST CUNTASININ TARİHTEN SİLİNMESİDİR. VE KAYBEDECEK VAKİT YOK.

ŞİLİ'DE ANTİ-FAŞİST ÖĞRENCİ HAREKETİ

Halkın Birliği'nden yana olan herkese karşı iç savaş ilân eden faşist Şili cuntasının ilk hedeflerinden biri de gençlik ve öğrenciler oldu.

100.000'in üzerinde öğrenci atıldı üniversitelerden. Bugün, içinde genç veya öğrencinin bulunmadığı bir tek toplama kampı, bir tek işkence merkezi yok Şili'de. Öğrenci ve gençlik birliklerine karşı yoğun saldırıya geçti faşistler. Yalnız öğrencileri değil, öğretim üyelerini de kıydı. Öğretim üyelerinin % 30'u atıldı.

Ve bugün üniversitelerde cuntanın seçtiği askeri rektörler ve olan biteni sürekli izleyen bir polis örgütü var.

Tüm bu baskılara rağmen, işçi sınıfının, halk kitlelerinin Halkın Birliği hükümetinin üç yılında elde ettiği deneyimler Şili halkı ve gençliğinin yolunu aydınlatıyor. Şili gençliği, kanı ve canı pahasına döşenen yolda emin adımlarla ilerliyor.

Üniversiteyi askerileştirmek istiyor cunta. Faşist ideolojiyi yerleştirmek, cuntaya sadık erler yetiştirmek için. Pablo Neruda, Victor Herlo, Calso Furtado ve daha bir çok ilerici yazarın kitapları yakılıyor.

Cunta öğrenci birliklerini ve federasyonlarını yasaklamasına, baskı, ölüm ve tutuklamalara rağmen, anti - faşist gençlik hareketi yeniden örgütlenmiş durumdadır.

Demokratik öğrenci örgütlerinde düzenlenen platforma binlerce öğrenci katılıyor.. Bu platformun vurguladığı istemler şunlardır; ayrıcalıksız öğrenim hakkı, hapsedilmiş üniversite öğrencilerinin, öğretim üyelerinin salıverilmesi, atılan öğrencilerin geri alınması, üniversitedeki yozlaşmaya son verilmesi, üniversite kontenjanlarının sınırlandırılmasının kaldırılması.

Çeşitli okullardan ve fakültelerden verilen protesto dilekçeleri hergün cuntayı bombardıman ediyor.

Öğrenci dernekleri yasa dışı ilân edildiği için fakültelere bağlı spor merkezleri sürekli olarak spor çalışmaları düzenleyerek öğrencileri bir araya getirmeye çalışıyorlar. Böylece baskının neden olduğu dağınıklık büyük ölçüde ortadan kalkıyor. Öğrenciler politik mahkûmlarla, aileleriyle, işsizlerle dayanışma kampanyaları düzenliyorlar. Bu amaçlar için fon sağlamak amacıyla sanat ve kültür olaylarından yararlanıyorlar. Tüm bu eylemler cuntaya karşı savaşımda değişik politik kesimlerin kitlesel birliğini sağlamlaştırmaktadır. Anti - faşist öğrenci hareketinin özellikle önemli olan bir yanı, hristiyan demokratların, radikallerin, ilerici hristiyanların, katoliklerin, bir zamanlar Halkın Birliği hükümetine karşı olan, ancak faşizmin insanlık dışı yüzünü gördükten sonra faşizme karşı cephe alan tüm gençliğin birliğinin sağlanmış olmasıdır.

Şu anda, üniversite öğrencilerinin ve öğretim üyelerinin baskısı o denli büyüktür ki, cunta bazı yerlerde geri çekilmek zorunda kalmıştır.

Cuntanın üniversitelerin kendi kendini finanse etme, diğer bir deyimle, üniversitelerin tekelci sermayeye kesinkes bağlama girişimlerinden vaz geçilmek zorunda kalınmıştır. Faşist ideolojiyi yerleştirmek için okutulmak istenen «Milli Güvenlik Dersi», öğrencilerin protestoları karşısında kaldırılmıştır.

Öğrenciler yalnız kendi hakları için savaşım vermiyorlar, aynı zamanda genel anti - faşist savaşıma bütün güçleri ile katılıyorlar.

Tüm Şili duvarları «Venseremos»larla dolu. Gizli gazeteler, «palomites» adı verilen küçük broşürler elden ele dolaşıyor. Dayanışma hareketleri düzenleniyor. İşçi sınıfının oturduğu kesimlerde çocuk kreşleri kuruluyor.

İşte bu yüzden cunta öğrenci hareketini bastırmaya çalışıyor. Şili Gestaposu DİNA öğrencileri ve profesörleri tutukluyor. Yalnız Ocak - Ağustos 1976'da 1000 öğretim üyesi atıldı üniversitelerden.

Faşist cunta üyesi Gustovo Leigh, «cuntaya karşı olan her düşünceyi önlememiz gerekiyor» **diyor. Doğru söylüyor Leigh, Ama Şili'de özgürlük rüzgârları öylesine esiyor ki önüne gelen her perdeyi yıkacak güçte. Bir gün aşacak karanlığı Şili halkı ve gençliği. Bugün o kadar uzakta değil.**